

MORGAN RICE

HJÄLTARS VÄG

FÖRSTA BOKEN AV TROLLKARLENS RING

Trollkarlens Ring

Morgan Rice

Hjältars Väg

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Hjältars Väg / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Trollkarlens Ring)

TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla. --Books and Movie Reviews, Roberto Mattos#1 På topplistan! En ny, fantastisk fantasyserie från bästsäljarförfattaren Morgan Rice! HJÄLTARS VÄG (första delen av TROLLKARLENS RING) är den storslagna berättelsen om en alldeles särskild pojke, en fjortonåring från en liten by i utkanten av Ringens kungarike. Yngst av fyra syskon, minst omtyckt av sin far och avskydd av sina tre bröder har Thorgrin en känsla av att han är annorlunda. Han drömmer om att en dag bli en stor krigare, om att bli en av kungens män och skydda Ringen från de vilda horder av fiender som lever på den andra sidan Klyftan. När han väl har åldern inne, men förbjuds av sin far att ens försöka bli uttagen till kungens legion så vägrar han att ge upp: han ger sig av på egen hand, fast besluten att ta sig till Kungsgård för att bli tagen på allvar. Men Kungsgård är en plats full av familjeintriger, maktkamp, ambitioner, avund, våld och svek. Kung MacGil måste välja ett av sina barn till arvinge, och det uråldriga Ödessvärdet - källan till all makt - ligger fortfarande orört, i väntan på att den utvalde skall komma. Thorgrin är en främling och kämpar för att bli accepterad och tas in i Legionen. Thorgrin inser att han har märkliga krafter som han inte ens själv kan förstå, att han har en särskild gåva och ett särskilt öde. Mot alla odds förälskar han sig i kungens dotter, och fastän deras förbjudna kärlek växer så upptäcker han att han har mäktiga rivaler. När han kämpar för att förstå sina krafter tas han i beskydd av kungens trollkarl, som berättar om den mor han aldrig träffat, i ett land långt i fjärran, bortom Klyftan och till och med bortom drakarnas land.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Kapitel ett	11
Kapitel två	18
Kapitel tre	25
Kapitel fyra	31
Kapitel fem	36
Kapitel sex	40
Конец ознакомительного фрагмента.	44

Morgan Rice

HJÄLTARS VÄG (Första boken av Trollkarlens ring)

Översättning Biörn Tjällén

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills tretton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska.

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och Twitter!

Sagt om Morgan Rice

“TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla.”

–*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Rice vet verkligen hur man drar in läsaren i berättelsen redan från början, med inlevelsefulla beskrivningar som gör så mycket mer än att bara ge en bakgrund för händelseförloppet... Välskrivet och extremt snabbläst.”

–*Black Lagoon Reviews (om Turned)*

”En perfekt berättelse för unga läsare. Morgan Rice kan det här med spännande, oväntade vändningar... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka... en som är något alldeles extra... Lättläst men också snabb i vändningarna...”

–*The Romance Reviews (om Turned)*

”Grep tag i mig redan från början och vägrade att släppa taget... Den här berättelsen är ett fantastiskt äventyr, både snabb i vändningarna och full av action från första början. Inte en tråkig stund.”

–*Paranormal Romance Guild (om Turned)*

”Packad med action, romans, äventyr och spänning. Sätt den här i händerna och bli förälskad igen.”

–*vampirebooksite.com (om Turned)*

”Fantastiskt intrig och den typ av bok som det är svårt att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet var en riktig rysare, och så spännande att man omedelbart vill köpa nästa bok bara för att se hur det går.”

–*The Dallas Examiner (om Loved)*

”En klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en bok som du inte vill lägga ned förrän efter sista sidan! Om du gillar, äventyr, kärlek och vampyrer, då är det här en bok för dig!”

–*Vampirebooksite.com (om Turned)*

”Morgan Rice visar sig återigen vara en extremt talangfull berättare... Den här tilltalar flera sorters publik, även yngre läsare av vampyr- och fantasygenren. Slutet är en oväntad rysare, en verklig chock.”

–*The Romance Reviews (om Loved)*

Böcker av Morgan Rice

THE SORCERER’S RING / TROLLKARLENS RING

A QUEST OF HEROES (Book #1) / HJÄLTARS VÄG

A MARCH OF KINGS (Book #2) / EN KONUNGS VANDRING

A FATE OF DRAGONS (Book #3) / DRAKARS ÖDE

A CRY OF HONOR (Book #4) / EN KAMP OM ÄRA

A VOW OF GLORY (Book #5) / ÄRANS LÖFTE

A CHARGE OF VALOR (Book #6) / ETT TAPPERT ANFALL

A RITE OF SWORDS (Book #7) / SVÄRDSRITEN

A GRANT OF ARMS (Book #8) / VAPENGÅVAN

A SKY OF SPELLS (Book #9) / BESVÄRJELSERNAS HIMMEL

A SEA OF SHIELDS (Book #10) / ETT HAV AV SKÖLDAR

A REIGN OF STEEL (Book #11) / STÅLFURSTEN

A LAND OF FIRE (Book #12) / ELDENS RIKE

A RULE OF QUEENS (Book #13) / DROTTNINGARS VÄLDE

THE SURVIVAL TRILOGY / ÖVERLEVNADSTRILOGIN

ARENA ONE: SLAVERUNNERS (Book #1) / ARENA ETT: SLAVJÄGARNA

ARENA TWO (Book #2) / ARENA TVÅ

THE VAMPIRE JOURNALS / EN VAMPYRS DAGBOK

TURNED (Book #1) / OMVÄND

LOVED (Book #2) / ÄLSKAD

BETRAYED (Book #3) / FÖRRÅD

DESTINED (Book #4) / ÄMNAD

DESIRED (Book #5) / ÅTRÅDD

BETROTHED (Book #6) / TROLOVAD

VOWED (Book #7) / VIGD

FOUND (Book #8) / FUNNEN

RESURRECTED (Book #9) / ÅTERUPPSTÅNDEN

CRAVED (Book #10) / BEGÄRD

FATED (Book #11) / DÖMD

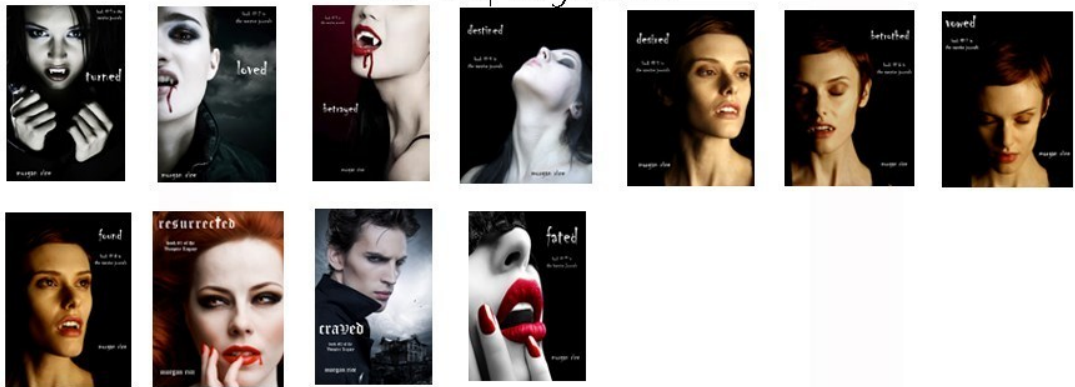
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Lyssnar!

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Copyright © 2012 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

”Illa vilar konungshuvudet med kronan”

– *William Shakespeare*
Kung Henrik den fjärde, andra delen

Kapitel ett

Pojken stod på den högsta kullen i Ringens Västerrikes lågland. Han blickade norrut, mot den första av de uppgående solarna. Så långt han såg böljade gröna kullar, med toppar och dalar som sjönk och reste sig som pucklarna på en kamel. Den första solens brandgula strålar spelade i morgondimman så att den gnistrade med ett förtrollande ljus som passade pojkens humör. Det var sällan han vaknade så tidigt, var så långt hemifrån, eller klättrade så här högt – eftersom han visste att hans far skulle bli vred. Men den här dagen brydde han sig inte om det. Den här dagen struntade han i alla de tusen regler och påtvingade göromål som tryckt ned honom under hans fjorton år.

Pojken – Thorgrin av klanen Mc Leod i Västerrikets Sydland, men kallad Thor av dem han tyckte om – var yngst av fyra bröder och den som var minst omtyckt av deras far. Han hade legat vaken hela natten, spänd av förväntan – vänt och vridit sig med röda ögon och väntat, önskat att den första solen skulle stiga upp. För en dag som den här kom bara vart sjunde år. Om han missade den så betydde det att han var fast i byn, dömd att vakta faderns hjordar till döddagar. Och det var en tanke han inte kunde stå ut med.

Rekrytdagen. Bara på den dagen kom kungens här till provinserna för att handplocka frivilliga till Legionen. I hela sitt liv var det allt Thor drömt om. För honom var det meningen med livet: att bli en av Silvergardet, kungens riddareelit – rustade med det bästa pansar och de mest utsökta vapen som fanns att få i de två rikena. Och det enda sättet att bli en i Silvergardet var att först gå med i Legionen och dess trupp av väpnare mellan fjorton och nitton år. För den som inte var son till en adelsman eller berömd krigare så fanns det inget annat sätt att gå med i Legionen.

Rekrytdagen var det enda undantaget, det sällsynta tillfälle då Legionen fått brist på soldater och kungens män genomsökte landet i jakt på nya rekryter. Alla visste att bara ett fåtal valdes ur allmogen, och att ännu färre verkligen klarade sig ända fram och blev del av Legionen.

Thor stod där och spanade mot horisonten och sökte efter tecken på rörelse i landskapet. Silvergardet skulle komma den här vägen. Thor var säker på det. Det var den enda vägen in mot byn, och han ville vara först med att se dem. Fårhjorden protesterade runt omkring honom. De bräkte i en irriterande kör för att få honom att ta dem till bättre bete, längre ned längs slänten. Han försökte stänga ute ljudet, och stanken. Han behövde koncentrera sig.

Det enda som gjort allt det här uthärdligt – alla år som han vaktat fåren och varit hantlangare både till fadern och till de äldre bröderna, den som man minst brytt sig om men gett mest slitgöra – var tanken att han en dag skulle komma härifrån. En dag skulle Silvergardet komma. Då skulle han bli utvald och alla som underskattat honom förvånas. Med en snabb rörelse skulle han stiga upp i Silvergardets vagn och ta farväl av allt det här.

Thors far hade naturligtvis aldrig sett honom som en verklig kandidat för Legionen – eller för någonting annat heller för den delen. Faderns omsorg och uppmärksamhet gick istället till Thors tre äldre bröder. Den äldste var nitton och de andra följde med ett år var därefter. Så Thor var yngst med hela tre år. De höll ihop de tre, kanske för att de var närmare varandra i ålder, eller för att de liknade varandra men inte Thor, vars existens de knappt noterade.

Värre var att de också var större och kraftigare än honom. Thor visste att han inte var kort, men han kände sig ändå liten intill bröderna, och jämfört med deras ektunnor tycktes hans egna muskulösa ben kläna och bräckliga. Fadern gjorde inget för att utjämna skillnaderna, utan tycktes snarast road av dem. Thor fick vakta får och vässa vapen, medan bröderna fick träna. Det var inte uttalat, men ändå helt klart att Thor skulle leva i skuggan och tvingas se sina bröder uträta stordåd. Hans öde, om fadern och bröderna fick som de ville, var att bli kvar här, uppslukad av byn och ständigt till tjänst för familjens alla krav.

Och ännu värre var det att Thor anade att bröderna märkligt nog kände sig hotade av honom, kanske till och med hatade honom. Han kunde se det i varje förstulen blick och gest. Han förstod

inte varför, men han väckte någon sorts rädsla eller avund i dem. Kanske var det för att han var annorlunda, inte såg ut som dem eller talade på samma sätt. Han till och med klädde sig annorlunda, eftersom fadern försåg bröderna med det bästa – kappor i scharlakansrött och purpur och glänsande vapen – medan Thor gick klädd i trasor.

Men Thor gjorde det bästa av vad han hade och fann sätt att få kläderna att passa. Han fäste tunikan runt midjan med ett bälte, och nu då sommaren var här skar han också av ärmarna så att armmusklerna smektes av vinden. Till det passade ett par grova linnebyxor – de enda han ägde – och ett par stövlar av uselt läder som snörts längs skenbenen. Stövlarna var knappast av samma kvalitet som brödernas, men han fick dem att duga. Han var klädd som en typisk herde.

Men hans hållning var inte en herdes. Han var lång och smärt, och med markerade käkar och kindknotor, rak haka och grå ögon såg han ut som en krigare som bara kommit fel för stunden. Hans raka, bruna hår föll i vågor över huvudet och räckte till strax under öronen. Ögonen glittrade som speglar i morgonljuset.

Thors bröder skulle få sova till långt in på morgonen, få ett rejält mål mat och sedan sändas till uttagningen, med faderns välsignelse och bästa vapen. Själv hade han inte ens lov att delta. En gång hade han försökt ta upp saken med fadern, men utan lycka. Hans far hade utan vidare avslutat samtalet, och därefter hade han inte försökt igen. Det var helt enkelt inte rättvist.

Men Thor var besluten att sätta sig upp mot det öde som fadern planerat för honom. Vid första anblick av det kungliga följet skulle han rusa hem och konfrontera honom. Oavsett vad han tyckte så skulle Thor sedan ge sig till känna för kungens män. Han skulle genomgå uttagningen tillsammans med de andra, och hans far kunde inte stoppa honom. Magen knöt sig vid tanken.

Den första solen steg högre på himlen, och när den andra, mintgröna solen bröt fram med nytt ljus över horisontens purpur kunde Thor se dem.

Han stod rätt upp, och håren reste sig i nacken av upphetsning. Där, mot horisonten, kunde man ana konturen av en hästdragen vagn, med hjul som rev upp damm mot himlen. Hans hjärta bultade snabbare när han såg ytterligare en vagn, och så en till! Till och med på det här avståndet glänste de gyllene vagnarna i solen, som fiskar med silverfjäll, i språng över vattnet.

När han räknat till tolv vagnar kunde han inte hejda sig längre. Med hjärtat bultande i bröstet – och för första gången i livet utan en tanke på fåren – vände han om och snubblade ned över slänten, fast besluten att inte hindras av något innan han visat sig.

*

Thor stannade knappt för att hämta andan. Han rusade nerför kullarna och genom träden och rispades av riset utan att bry sig. Han kom till en glänta och såg byn som låg där nere: en sömning landsortsby, där vitkalkade envåningshus med vasstak stod tätt intill varandra. Där fanns bara några dussin familjer. Rök steg från skorstenarna eftersom de flesta steg upp tidigt för frukost. Det var en idyll, tillräckligt långt från Kungsgård – en hel dagsritt – för att hindra förbipasserande. Det var ännu en landsby i utkanten av Ringen, ännu en kugge i Västerrikets stora hjul.

Thor störtade den sista sträckan fram mot bytorget och sparkade upp jord som han for fram. Hundar och kycklingar sprang ur vägen, och en gumma, på huk vid en kittel som kokade framför huset, väste åt honom.

”Sakta ner, unge!”, tjöt hon när han rusade förbi och damm flög in i elden.

Men Thor hade ingen tanke på att sakta ned – inte för henne, och inte för någon annan heller. Han vek av mot en sidogata, och sedan in på en annan, fram och tillbaka längs vägen han kunde utantill, tills han kom hem.

Det var en liten och oansenlig byggnad, som alla andra, med sina vitkalkade lerväggar och brutna halmtak. Som i de flesta hus så var det enda rummet delat i två. Hans far sov på den ena sidan och de tre bröderna på den andra. Till skillnad från flertalet andra så fanns också ett höns hus

på baksidan, och det var dit Thor förvisats att sova. Tidigare hade han sovit bland bröderna. Men allteftersom de växt sig större, tarvligare och mer avvisande så hade de också gjort en poäng av att det inte fanns plats för honom. Det hade smärtat först, men nu njöt han av att ha en plats för sig själv och av att slippa bröderna in på sig. Det bekräftade vad han redan visste, att han var en främling i sin egen familj.

Thor sprang fram till porten och rusade in utan att stanna.

”Far”, ropade han med andan i halsen. ”Silvergardet! De är på väg!”

Hans far och bröder satt hukade över frukostbordet, redan klädda i sina bästa kläder. Vid hans ord flög de upp och rusade förbi honom ut på gatan, med en och annan tackling mot axlarna på vägen.

Thor följde efter, och sedan stod de där med blickarna mot horisonten.

”Jag ser inte en enda”, sa Drake, som var äldst, med sin djupa basstämma. Med de bredaste axlarna, och samma kortklippta hår som sina bröder blängde han ned mot Thor, som vanligt.

”Inte jag heller”, upprepade Dross, som bara var ett år yngre och alltid höll med Drake.

”De är på väg!”, snärtade Thor tillbaka. ”Jag svär!”

Hans far vände sig om och tog ett fast tag om hans axlar.

”Och hur vet du det?”, frågade han uppförande.

”Jag såg dem.”

”Hur då? Varifrån?”

Thor tvekade. Nu var han fast. Hans far visste förstås att den enda plats där Thor kunde ha sett dem var ifrån toppen av kullen. Nu var han inte säker på vad han skulle svara.

”Jag ... klättrade upp på kullen ...”

”Med fårhjorden? Du vet ju att de inte skall gå så långt.”

”Men det var ju något särskilt idag. Jag var tvungen att se.”

Hans far blängde ilsket ned på honom.

”Gå in och hämta dina bröders svärd, och putsa skidorna så att de kommer till sin rätt, innan kungens män hinner hit.”

När fadern var färdig vände han ryggen mot honom till bröderna igen. De stod alla tre på vägen, med blickarna spanande.

”Tror du de väljer oss?”, frågade Durs, som var yngst av de tre men ändå hela tre år äldre än Thor.

”De är korkade om de inte gör det”, svarade fadern. ”De har ont om män i år. Det har tydligen blivit en liten kull – annars skulle de inte ha brytt sig om att komma hit. Stå rakt bara, alla tre, och upp med hakan och ut med bröstet. Se dem inte rakt i ögonen, men titta inte bort heller. Var starka och självsäkra. Visa ingen svaghet. Den som vill bli med i Legionen måste bete sig som om han redan var det.

”Ja far”, svarade sönerna med en mun, och ställde upp sig.

Han vände sig om och stirrade stint igen på Thor.

”Vad, är du fortfarande här?”, sa han. ”In med dig!”

Thor stod kvar, tveksam. Han ville inte vara olydig mot sin far, men han var tvungen att säga något. Hjärtat bultade i bröstet när han övervägde med sig själv. Han beslöt att det var bäst att lyda, hämta svärderna och sedan tala klarspråk. Att helt vägra skulle inte hjälpa.

Thor rusade in i huset och ut till vapenförrådet på bakgården. Han fanns brödernas tre svärd. De var vackra vapen alla tre, dyrgripar krönta med silverfästen. De var dyrbara gåvor som hans far slitit för i årtal. Han tog alla tre, förvånades som alltid av deras vikt, och sprang sedan tillbaks igen genom huset.

Han spurtade fram till bröderna och gav var och en sitt svärd. Därefter vände han sig till sin far.

”Vad nu då, ingen puts?”, sa Drake. Fadern vände sig om med en ogillande min, men innan han hann säga något hade Thor börjat tala.

”Far, snälla. Jag måste tala med dig!”

”Jag sa ju åt dig att putsa ...”

”Snälla, far!”

Hans far blängde tillbaka och övervägde med sig själv. Han måste ha sett allvaret i Thors ansikte, för slutligen sa han, ”Nå?”.

”Jag vill också ställa upp. Med de andra. För Legionen.”

Brödernas skratt välldes upp bakom hans rygg och fick rodnaden att bränna i ansiktet.

Men hans far skrattade inte. Istället blängde han mer ilsket än förr.

”Så det vill du?”, frågade han.

Thor nickade jakande.

”Jag är fjorton. Jag har rätt att ställa upp i uttagningen.”

”Fjorton är den nedre gränsen”, sa Drake med förakt över axeln. ”Om de valde dig skulle du vara yngst. Tror du verkligen att de skulle välja dig före någon som mig, som är fem år äldre?”.

”Du är uppstudsig”, sa Durs. ”Det har du alltid varit.”

”Thor vände sig mot bröderna. ”Det är inte er jag frågar”, sa han.

Han vände sig åter mot fadern, som fortfarande blängde mot honom.

”Snälla far”, sa han. ”Ge mig bara en chans. Det är allt jag ber om. Jag vet att jag är ung, men jag skall visa vad jag duger till med tiden”.

Fadern skakade på huvudet.

”Du är ingen soldat pojk, inte som dina bröder. Du är herde. Det är här du hör hemma, hos mig. Du skall sköta dina sysslor, och sköta dem väl. Man skall inte sikta för högt. Lär dig uppskatta livet som det är istället.”

Thor såg livet falla samman framför ögonen och kände hur hjärtat gick sönder i bröstet.

Nej, tänkte han. Det kan inte vara sant.

”Men far ...”

”Nu tiger du!”, skrek han, så högt att det skar genom luften. ”Det räcker nu. Här kommer de. Håll dig undan, och du gör bäst i att uppför dig under tiden de är här.”

Hans far klev fram och skyfflade Thor åt sidan, som något han helst slapp se. Det sved i bröstet där han knuffats av den köttiga handflatan.

Nu hördes ett muller, och folk kom ut husen och trängdes längs gatorna. Ett dammoln som växte sig allt större förebådade följet, och en kort stund senare kom de, tolv vagnar med förspända hästar i ett muller som liknade åska. De kom som en armé som plötsligt belägrade staden, och stannade i närheten av Thors hem. Nu stod hästarna där. De frustade och stegrade sig. Det dröjde länge innan dammet föll till marken, och Thor gjorde sitt bästa för att stjäla en glimt av deras vapen och rustningar. Aldrig tidigare hade han kommit så nära Silvergardet, och hjärtat bultade i bröstet.

Soldaten på hingsten i täten steg av. Där var han nu, en äkta man av Silvergardet, klädd i glänsande ringbrynja och med ett långsvärd fäst i bältet. Han såg ut att vara i trettioårsåldern, en kämpe med skäggstubb, ärr över kinden och näsan bruten i strid. Thor hade aldrig sett en kraftigare karl, dubbelt so bred som de andra och en hållning som visade att det var han som gav order.

Soldaten klev ned i vägdammet. Sporrarna klirrade när han steg fram mot de pojkar som ställt upp.

Överallt i byn stod dussintals hoppfulla pojkar i givakt. Att bli en i Silvergardet innebar ett liv av heder och strid, ryktbarhet och ära. Till det kom förläningar, titel och rikedomar. Det betydde de bästa giftermålen och den bästa jorden och ett liv att var stolt över. Det var en ära för familjen. Och det första steget var att värvas till Legionen.

Thor granskade de stora, gyllene vagnarna och förstod att de inte kunde ta hur många rekryter som helst. Riket var stort, och det fanns många städer och byar att besöka. Han svalde, chansen var verkligen ännu mindre än han trott. Han behövde vinna över alla andra pojkar – många redan prövade kämpar – och däribland sina egna tre bröder. Han kände hur modet sjönk i bröstet.

Thor kunde knappt dra andan när soldaten stegade fram i tystnad och granskade raden av hoppfulla pojkar. Han började på den andra sidan av gatan och gick långsamt runt i cirkel. Thor kände naturligtvis de andra pojkarna. Han visste också att några av dem själva inte ville värvas, även om deras familjer gärna skulle skicka iväg dem. De var rädda, och de skulle bli dåliga soldater.

Thor kände hur förödmjukelsen brände i honom. Han hade samma rätt att bli vald som de andra. Bara för att hans bröder var äldre och större så var det inte rätt att han förnekades sin chans att bli vald. Han glödde av hat mot sin far och kände hur han höll på att explodera, allteftersom soldaten kom närmare.

Soldaten stannade för första gången, framför hans bröder. Han granskade dem uppifrån och ned och tycktes imponerad. Han sträckte ut armen, tog ett tag om en av deras svärdsskidor och drog till, som för att pröva hur väl den var fästad.

Han brast ut i ett leende.

”Ännu har du inte använt ditt svär i strid, eller har du?”, frågade han Drake.

För första gången i livet såg Thor att Drake var nervös. Han svalde.

”Nej, herre, men jag har ofta använt det i träning, och jag hoppas att ...”

”I *träning!*”

Soldaten gav en rungande skrattsalva och vände sig mot de andra soldaterna, som stämde in och skrattade Drake rakt i ansiktet.

Drake rodnade, illröd i ansiktet. Det var första gången Thor sett honom generad, vanligen så var det han som generade andra.

”Ja, då skall vi verkligen låta fienden veta att frukta dig – du som svingar svärdet *i träning!*”

Soldaterna skrattade igen.

Sedan vände sig soldaten mot hans andra bröder.

”Tre pojkar av samma släkt”, sa han och gned skäggstubben.

”Det kan vara användbart. Det är bra mått på er alla tre. Men oprövade. Ni kommer behöva mycket träning för att klara er.”

Han väntade en stund.

”Jag förmodar att vi kan finna rum.”

Han nickade mot vagnen sist i ledet.

”Hoppa in, och låt det gå undan. Innan jag ändrar mig.”

Thors tre bröder sprang mot vagnen, brett leende. Thor märkte att hans far log brett också han.

Men själv var han nedslagen när han såg dem gå.

Soldaten vände och fortsatte mot nästa hem. Thor stod inte ut längre.

”Herrn!”, ropade han ut.

Hans far vände sig och blängde mot honom, men Thor brydde sig inte längre.

Soldaten stannade, fortfarande med ryggen mot honom, och vände sig sedan långsamt.

Thor tog två steg framåt. Hjärtat bultade och han stack ut bröstet så långt han kunde.

”Jag har inte blivit granskad, herrn”, sa han.

Soldaten såg överraskad på honom, upp och ner, som om han var ett skämt.

”Har jag inte?” frågade han, och brast ut i skratt.

Hans män skrattade de också. Men Thor brydde sig inte. Det här var hans chans, det var nu eller aldrig.

”Jag vill gå med i Legionen!”, sa Thor.

Soldaten klev fram emot Thor.

”Jaså, det vill du?”

Han såg road ut.

”Och är du ens inne på ditt fjortonde år ännu?”

”Det är jag, herrn. Sedan två veckor.”

”*Två veckor sedan!*”

Soldaten vrålade av skratt, precis som alla hans män bakom honom.

”Ja, i så fall lär fienden darra när de ser dig.”

Thor kände hur han skakade av harm. Han var tvungen att göra något, det fick inte sluta så här. Soldaten vände om och började gå – men Thor kunde inte låta det hända.

Thor steg fram och skrek: ”Herrn! Ni gör ett misstag!”

Ett förskräckt andetag gick som ett sus genom folkmassan, och soldaten stannade och långsamt vände sig om.

Nu blängde han bistert.

”Dumma pojke”, sa Thors far, och grep honom om skuldrorna, ”gå genast in igen!”

”Det gör jag inte!” Thor röt, och skakade av sig faderns grepp.

Soldaten klev fram mot Thor och hans far backade undan.

”Känner du till straffet för den som förolämpar Silvergardet?”

Thors hjärta hamrade, men han visste att han inte kunde vika undan.

”Förlåt honom herrn”, sa hans far. ”Han är bara en gosse, och ...”

”Det är inte dig jag talar med”, sa soldaten. Han gav en isande blick som tvingade Thors far att se bort.

Han vände sig åter mot Thor.

”Svara mig!”, sa han.

Thor svalde, oförmögen att tala. Det var inte så här han hade tänkt sig att det skulle gå på den här dagen.

”Att förolämpa Silvergardet är att förolämpa kungen själv”, sa Thor fogligt, upprepande vad han lärt sig innantill.

”Riktigt”, svarade soldaten. ”Vilket innebär att jag kan ge dig fyrtio piskrapp om jag så önskar.”

”Min tanke var inte att förolämpa, herrn”, sa Thor. ”Jag vill bara bli vald. Jag ber. Jag har drömt om det här i hela mitt liv. Snälla. Låt mig komma med.”

Soldaten stod där, och långsamt veknade också hans bistra min. Efter en lång stund skakade han på huvudet.

”Du är ung, pojke. Ditt hjärta är stolt, men du är inte redo. Kom tillbaka till oss när du har växt till dig.”

När det var sagt vände han om och klev iväg, nästan utan en blick på de andra pojkarna. Han steg snabbt upp i sadeln.

Thor stod där modlös. Han såg följet bryta upp, och lika snart som det kommit hade det försvunnit igen.

Det sista Thor såg av karavanen var hans bröder, som satt bakpå den sista vagnen, med ogillande, hånfulla blickar i hans riktning. De fördes bort framför ögonen på honom, bort därifrån och till ett bättre liv.

I bröstet kändes det som om han ville dö.

Allteftersom lugnet återvände drog sig folk tillbaka till sina hem.

”Inser du hur dum du var där, korkade unge?” Thors far snäste och greppade honom runt skuldrorna. ”Begriper du inte att du kunde ha förstört dina bröders alla möjligheter?”

Thor sköt bryskt undan sin fars händer, men fick då en örfil med handens baksida istället.

Thor kände hur det sved och blängde tillbaka mot fadern. För första gången så var det en del av honom som längtade efter att slå tillbaka. Men han höll igen.

”Försvinn nu och hämta tillbaks mina får. Och det på en gång! Och när du kommer tillbaka skall du inte förvänta dig någon mat från mitt håll. Du blir utan ikväll, så får du tänka över vad du gjort.”

”Jag kanske inte alls kommer tillbaka!”, skrek Thor när han stormade iväg, bort från hemmet, upp mot kullarna.

”Thor!” Hans far ropade efter honom, medan andra bybor stannade till och stirrade.

Thor klev bara snabbare fram och började sedan springa. Han ville komma så långt bort från den här platsen som möjligt. Han märkte knappt att han grät och att tårarna strömmade nedför kinderna. Allt han drömt om låg krossat.

Kapitel två

Thor strövade i timmar bland kullarna, kokande inombords, tills han fann en slänt där han satte sig ned, höll armarna omkring knäna och blickade mot horisonten. Han såg hur vagnarna avlägsnade sig och molnet av damm de lämnade efter sig i timmar.

Det skulle inte bli några fler besök. Nu var han dömd att bli kvar här i byn, i årtal i väntan på en andra chans – om de nu någonsin skulle komma tillbaka. Och om hans far någonsin skulle tillåta. Nu skulle det bara bli han och hans far, ensamma i huset, och all hans fars ilska skulle nu gå ut över honom. Han skulle fortsätta som faderns springpojke, åren skulle gå och han skulle vara fast där i huset, fast i ett tarvligt liv – medan hans bröder vann ära och berömmelse. Det brände av harm i hans ådror över all orättvisa och förnedring. Det här var inte hur han ville leva sitt liv. Så mycket visste han.

Thor sökte desperat efter någon sorts lösning, något sätt att ändra på saker och ting. Men det fanns ingen lösning. Det här var de kort han fått att spela med av livet.

Efter att ha suttit i timmar på slutningen reste han sig modfällt och började kryssa uppför de välbekanta kullarna, allt högre och högre. Det var ofrånkomligt att han till sist kom tillbaka, på väg till fårfloken på den högsta kullen. Allteftersom han klättrade så dalade den första solen, medan den andra nådde toppen av sin bana och kastade ett grönaktigt ljus. Thor tog tid på sig. Han släntrade långsamt fram och lossade stenslungan från bältet, utan att riktigt tänka på det. Lädret var slitet efter årtal av användning. Han fingrade i påsen vid höften där han hade sin samling av slungstenar, alla handplockade från bäckar och fall, och den ena lenare än den andra. Ibland sköt han mot fåglar och ibland mot olika gnagare. I början missade han jämnt. Men så en dag träffade han ett mål i rörelse, och efter det träffade han alltid vad han siktade på. Att slunga sten var nu en del av hans väsen – och det hjälpte dessutom för att bli av med en del av all ilska. Hans bröder kunde måhända hugga svärd genom vedträn – men de skulle aldrig kunna träffa en flygande fågel med sten.

Thor lade tankspritt en sten i slungan, lutade sig tillbaka, låtsades att målet var hans far, och slungade med all kraft. Han träffade en avlägsen trädgren som gick rakt av och föll till marken. När han insett hur lätt han dödade de djur han tog till måltavla så slutade han sikta på dem. Han nästan skrämdes av sin egen makt och hade ingen lust att skada något, så nu siktade han på grenar istället. Om det inte gällde en räv som var efter hans får förstås. Men de hade lärt sig att hålla sig undan, med följderna att Thors hjord var tryggast i byn.

Thor tänkte på sina bröder och på var de befann sig just nu, och han kände hur han kokade av ilska igen. Efter en dagsritt skulle de anlända till Kungsgård. Han kunde se det framför sig. Hur de anlände under stort jubel, mottagna av folk klädda i sina finaste kläder. Krigare skulle hälsa dem, medlemmar av Silvergardet. De skulle tas emot och få en plats att bo i Legionens baracker, en plats att öva på kungens fält, och de finaste vapen. Var och en av dem skulle utnämnas till väpnare åt en berömd riddare. Och en dag skulle de själva bli riddare, med egen häst, eget heraldiskt vapen och egen väpnare. De skulle få delta i alla festligheter och äta vid kungens bord. Ett förtrollat liv. Och det hade just gått honom ur händerna.

Thor mådde rent fysiskt illa och försökte tvinga sig själv att tänka på annat. Men det var omöjligt. En del av honom, djupt inom honom, ropade att han inte skulle ge upp och att hans öde var bättre än det här. Han visste inte vad det var, men var helt säker på att det ödet inte fanns här. Han kände att han var annorlunda. Att det var något särskilt med honom. Att ingen förstod honom. Och att de alla underskattat honom.

Thor nådde den högsta kullen och såg sin fårhjord. Väl tränade som de var höll de fortfarande samman och tuggade nöjt på vad det fanns av gräs att äta. Han räknade dem och höll utkik efter den röda färg som han färgat in ullen på deras ryggar. När han räknat färdigt stod han som bedövad. Ett får saknades.

Han räknade igen, och så igen. Han kunde inte förstå det: ett saknades.

Thor hade aldrig förlorat ett får, och säkert var att hans far aldrig skulle låta honom komma undan med det. Ännu värre var att han avskydde själva tanken på att ett av hans får förlorats, och att det nu gick ensamt och oskyddat i vildmarken. Han avskydde synen av oskyldigt lidande.

Thor skyndade upp på toppen av kullen och spanade längs horisonten, tills han fick syn på det. Långt bort, med flera kullar emellan – där var ett ensamt får med ett rött märke i ullen. Det var det bångstyrigaste av hjordens får. Hjärtat sjönk i bröstet när han insåg att fåret inte bara flytt, utan flytt västerut och mot Mörkskogen, av alla platser.

Thor svalde. Mörkskogen var förbjudet område – för får, men också för människor. Det var bortom bygränsen, och så länge Thor haft ben att gå med så hade han också vetat att inte gå dit. Han hade aldrig varit där. Där – det kunde legender berätta – väntade en säker död och farliga djur, men inga kända stigar.

Thor såg upp mot den mörknande himlen och övervägde med sig själv. Han kunde inte överge det där fåret. Om han skyndade så fanns möjligheten att hinna tillbaka i tid.

Med en sista blick över axeln skyndade han iväg västerut, mot Mörkskogen. Mörka moln började samlas på himlen. Han hade en sugande, obehaglig känsla i magen, men hans ben tycktes bära honom av egen vilja. Det fanns ingen återvändo, inte ens om han önskat.

Det var som att springa rakt in i en mardröm.

*

Thor hastade nedför kullarnas, utan att stanna, och rakt in under Mörkskogens täta kronor. Stigarna slutade där skogen tog vid. Han sprang över okänd mark nu, löven från sommaren rasslade under hans fötter.

När han steg in i skogen uppslukades han av dunklet. Furorna tornade upp sig hindrade ljuset. Och det var kallare här, han kände en kåre när han korsade skogsgränsen. Det var inte bara mörkret, eller kylan – det var något annat, något som han inte kunde sätta namn på. En känsla av att vara iakttagen.

Thor såg upp mot de urgamla grenarna. De var knotiga, bredare än honom själv och vred sig och knakade i vinden. Han hade knappt gått femtio steg då han började höra märkliga läten av djur. Han vände sig om, men kunde knappt se den öppning han kommit ifrån. Redan nu kändes det som om det inte fanns någon väg ut. Han tvekade.

Mörkskogen hade alltid funnits där, i byns och i hans medvetandes gränsland som något dunkelt och gåtfullt. Ingen herde som förlorat ett får till skogen hade följt efter. Inte heller hans far. Sägner om den här platsen var för många och för olustiga.

Men det var redan något med den här dagen som fick Thor att inte längre bry sig, och kasta all försiktighet åt sidan. En del av honom önskade inget hellre än att korsa alla gränser, ta sig så långt som möjligt hemifrån och låta livet föra honom vart det ville.

Han fortsatte längre in, men stannade sedan, osäker på vart han skulle gå. Men han såg spår, grenar som böjts där fåret måste ha gått, och följde den riktningen. Efter en stund vände han igen.

Innan en timma passerat var han hopplöst vilse. Han försökte minnas den riktning han kommit ifrån – men det gick inte längre att vara säker. Olusten spred sig i maggropen, men han tänkte att enda vägen ut var framåt, och fortsatte.

Längre fram såg han sol tränga ned genom lövverket, och skyndade ditåt. Han kom till en glänta, och stannade framme vid kanten. Han stod som förstenad – oförmögen att tro sina ögon.

Med ryggen mot Thor, klädd i en lång, blå sidenkappa stod en man. Nej – inte en vanlig man, det kände han även på avstånd. Han var något annat. Kanske en druid. Han stod där, rak, lång och med huvudet täckt av en kåpa – helt stilla och till synes utan ett bekymmer i världen.

Thor stod kvar, osäker på vad han borde göra. Han hade hört det talas om druider, men aldrig mött någon. Av tecknen sydda på kåpan och dess gyllene utsmyckning syntes att det inte heller var

vilken druid som helst: det där var kungliga tecken, tecken som hörde till hovet. Thor begrep det inte. Vad gjorde en kunglig druid här ute?

Efter vad som kändes som en evighet vände sig druiden långsamt och såg på honom. Thor förstod då att det var ett ansikte han kände igen, och ett som fick honom att tappa andan. Ansiktet var ett av rikets mest kända – det hörde till kungens druid, Argon: rådgivare till Västerrikes kungar i århundraden. Vad han gjorde här, långt från Kungsgård och mitt i Mörkskogens hjärta var en gåta. Thor började undra om alltsammans var inbillning.

”Nej, dina ögon förråder dig inte.” Argon talade, med blicken riktad mot Thor.

Rösten var djup, uråldrig, som om det var träden som talade. Hans stora, kristallklara ögon tycktes se rakt in i Thor, och mäta och väga honom. En stark kraft strömmade ifrån honom – det var som att stå inför solen.

Thor knäföll och böjde huvudet.

”Herre”, sa han. ”Jag beklagar att jag stört er.”

Brist på aktning inför en av kungens rådgivare innebar fängelse eller död, det hade Thor fått lära sig sedan barnsben.

”Ställ dig upp, gosse”, sa Argon. ”Om jag önskat att du skulle knäfalla så hade jag sagt det.”

Thor reste sig långsamt och såg på honom. Argon tog flera steg närmare. Han blev stående och stirrade, tills Thor kände sig illa till mods.

”Du har din mors ögon”, sa Argon.

Thor baxnade. Han hade aldrig mött sin mor, eller någon annan hans far som känt henne. Man hade sagt att hon dött i barnsäng när han föddes. Det hade alltid givit honom skuldkänslor, och han misstänkte att det var orsaken till att hans övriga familj hatade honom.

”Jag tror att du misstar mig för någon annan”, sa Thor. ”Jag har ingen mor.”

”Har du inte?”, frågade Argon med ett leende. ”Så du är född helt av manfolk?”

”Vad jag menar, herrn, är att min mor dog när jag föddes. Jag tror att du mistar mig för någon annan.”

”Du är Thorgrin av klanen McLeod, yngst av fyra bröder – och den ende som inte valdes ut.”

Thor bara stirrade. Han visste inte vad han skulle tro. Att någon av Argons betydelse visste vem han var – det var mer än han kunde begripa. Han kunde inte ens föreställa sig att någon utanför byn visste vem han var.

”Men... hur kan du veta det?”

Argon log, men svarade inte.

Thor blev genast nyfiken.

”Hur...”, fortsatte han, och försökte hitta de rätta orden, ”...hur kan du känna till min mor? Har du träffat henne? Vem var hon?”

Argon vände och gick sin väg.

”Frågor får vänta till en annan gång”, sa han.

Thor såg honom gå, full av frågor. Det var ett så förvirrande och märkligt möte, och allt gick så fort. Han kunde inte låta Argon gå utan skyndade efter.

”Vad gör du här egentligen?”, frågade Thor samtidigt som han sprang för att komma ikapp. Argon gick raskare än vad det verkade, stödd på en stav vit som elfenben och med uråldrig utseende.

”Du väntade väl inte på *mig*, eller gjorde du det?”

”Vem annars?”, frågade Argon.

Thor hastade efter, vidare in i skogen och bort från gläntan.

”Men varför väntade du på mig, och hur kunde du veta att jag skulle vara här? Vad är det du vill?”

”Många frågor”, sa Argon. ”Du fyller luften med dem. Istället borde du lyssna.”

Thor följde efter, allt djupare in i skogen, och gjorde sitt bästa för att hålla mun.

”Du kom för att söka ditt förlorade får”, konstaterade Argon. ”Ett storsint åtagande. Men du slösar med din tid. Den tackan överlever inte.”

”Hur kan du veta det?”

”Jag känner till hela världar som du aldrig kommer veta om, pojke. Inte ännu i vilket fall.”

Thor grubblade samtidigt som han skyndade för att hänga med.

”Men lyssnar gör du inte. Det är din natur. Envis, som mor din. Du kommer att fortsätta efter den där tackan, fast besluten att rädda henne.”

Thor rodnade. Argon tycktes läsa hans tankar.

”Du är en modig gosse”, fortsatte han. ”Viljestark. Alltför stolt. Goda egenskaper. Men en dag kan de bli din undergång.”

Argon stegade upp för en mossbeklädd ås, och Thor kom efter.

”Och du vill gå med i Legionen”, sa Argon.

”Ja visst!”, svarade Thor ivrigt. ”Finns det någon möjlighet? Kan du göra så att det blir så?”

Argon skrattade till – ett dovt, ihåligt läte som fick Thor att rysa.

”Jag kan få allt och ingenting att ske. Ditt öde är redan skrivet. Men det är upp till dig att välja det.”

Thor förstod inte.

De nådde åschrönet och Argon höll upp och vände sig mot honom. Thor stod bara något steg bort, och kraften från Argon brände i honom.

”Ödet ditt är ett viktigt öde”, sa han. ”Överge det inte”.

Thor såg upp. Hans öde? Viktigt? Han kände hur han svallade över av stolthet.

”Jag förstår inte. Du talar i gåtor. Snälla, berätta mer.”

Plötsligt var Argon försvunnen.

Thor kunde inte tro sina ögon. Han stod kvar där och såg sig omkring, lyssnade och undrade. Var det inbillning alltsammans, något sorts storhetsvansinne?

Thor vände om och granskade skogen runtom. Från höjden på åsen såg han längre än förr. Nu såg han hur det rörde sig en bit bort. Han hörde ett ljud och var säker på att det kom från sitt får.

Han snubblade nedför åsens mossiga slänt, i riktning mot ljudet och tillbaka genom skogen. Han kunde inte sluta tänka på mötet med Argon, svårt att förstå att det verkligen hänt. Varför var kungens druid här, av alla ställen? Han hade väntat på honom. Men varför? Och vad menade han med talet om ödet?

Ju mer Thor tänkte på det, desto mindre förstod han. Argon hade varnat honom för att fortsätta, men samtidigt lockat honom vidare. När Thor fortsatte framåt var det med föreningen att någonting viktigt höll på att ske.

Han kom runt en krök och stod som lamslagen inför synen framför sig. Det var som om alla hans värsta mardrömmar besannats på en och samma gång. Han kände håret resa sig och förstod att det varit ett allvarligt misstag att ge sig så långt in i Mörkskogen.

Där, rakt framför honom och knappt trettio steg bort, var en sybold. På alla fyra och med spelande muskler, tornade den upp sig – stor som en häst. Det var Mörkskogens mest fruktade best, kanske den mest skrämmande i hela riket. Thor hade aldrig sett en sybold, men hört berättelser. Den liknade ett lejon, men var större, grövre. Skinnen var scharlakansrött och ögonen glödde gulaktigt. Legenderna hävdade att oskyldiga barns blod givit besten dess färg.

Bara ett fåtal gånger hade Thor hört att någon sett besten. Men de berättelserna uppfattades allmänt som tveksamma, kanske för att ingen verkligen överlevde ett möte. Vissa menade att sybolden var en skogsgud och ett ont varsel. Men vad den förebådade, om det hade Thor ingen aning.

Försiktigt tog han ett steg tillbaka.

Sybolden stod där, med halvöppna, väldiga käftar och dregel droppande från huggtänderna. Dess gula ögon stirrade tillbaka. I käften hängde Thors förlorade får, upp och ned och bråkande, till

hälften genomborrat av tänderna. Halvdött. Sybolden tog sin tid med att döda. Den tycktes njuta av det, och av den långsamma tortyren.

Thor stod inte ut med fårets plågade ljud. Det ryckte hjälplöst, och han kände sig ansvarig.

Hans första infall var att vända om och springa. Men han visste redan att det inte var lönt. Det fanns inget den besten inte kunde springa ikapp. Att springa skulle bara egga den. Och han kunde inte lämna fåret att dö så där.

Han blev stående, stel av skräck men medveten om att han måste handla. Reflexerna tog över. Långsamt förde han handen ned i påsen, grep om en sten och lade den i slungan. Handen skakade, men han svingade slungan, tog ett kliv framåt – och kastade.

Stenen sköt genom luften och träffade. Det var ett perfekt kast. Fåret träffades genom ögat, så stenen sköt rätt in i dess hjärna.

Tackan hängde nu lealös. Död. Thor hade åtminstone besparat djuret lidande.

Sybolden blängde hästkt, rasande över att Thor avlivat dess leksak. Långsamt öppnades de väldiga käkarna och fåret föll med en duns till marken. Sedan fäste den ögonen på Thor. Odjuret morrade, med ett dovt, otäckt läte ändå från buken.

När den började lunka mot honom bultade hjärtat i bröstet. Thor lade ännu en sten i slungan, lutade sig bakåt och förberedde ett nytt kast.

Sybolden kastade sig fram, snabbare än någonting Thor sett förut. Han steg fram och slungade stenen, med en bön att den skulle träffa och fullt medveten om att han inte hade tid att kasta igen.

Stenen träffade och slet ut odjurets högra öga. Det var ett väldigt kast, ett som skulle ha sänkt ett mindre djur till marken.

Men det här var inget mindre djur. Besten var ostoppar. Den vrålade av smärta, men utan att stanna. Även utan ett öga, även med en sten in i hjärnan, rusade den vidare mot Thor. Det var inget han kunde göra.

Ett ögonblick senare var odjuret över honom. Med väldiga klor svepte den över hans skuldra.

Thor skrek och föll till marken. Det kändes som tre knivblad högg i hans kött och varmt blod sprutade ut från såren.

Odjuret tryckte honom med alla fyra mot marken. Tyngden var oerhörd, som om en elefant på hans bröst. Thor kände bröstkorgen krossas samman.

Besten sköt tillbaka med huvudet, öppnade de väldiga käkarna så att huggtänderna blottades, och sänkte dem mot Thors hals.

Thor sträckte armarna och höll emot djurets hals som var hård av muskler. Han kunde knappt hålla emot, armarna skakade och tänderna kom närmare. Han kände djurets heta andedräkt och hur dregel droppade mot hans hals. Ett dovt muller röt i djurets bröst och ringde i hans öron. Han förstod att nu skulle han dö.

Thor slöt ögonen.

Gode Gud. Ge mig styrka. Låt mig bekämpa detta odjur. Snälla, jag ber. Jag skall göra allt du ber mig. Jag kommer att ha en stor skuld till dig.

Något hände. En oerhörd hetta steg genom kroppen och rusade genom hans ådror, en kraft som strömmade genom honom. Han öppnade ögonen och häpnade över synen. Från handflatorna strömmade gyllene ljus, och otroligt nog kunde han nu möta djurets styrka och hålla tillbaka dess gap.

Thor fortsatte pressa till dess att besten till och med trycktes bakåt. Styrkan sköt fram, en åskvigg av ren kraft – och bara ett ögonblick senare flög odjuret av och landade tre meter bort, på rygg.

Thor satt upp, utan att förstå vad som hade hänt.

Djuret kom på fötter igen och rusade ursinnigt mot honom. Men den här gången var någonting annorlunda – Thor kände det. Kraften strömmade igenom honom och han kände sig starkare än någonsin.

Besten tog ett språng genom luften mot honom, men Thor gick ned på knä, greppade odjuret om livet och lät det slungas vidare av egen kraft. Odjuret föll genom löven, brakade in i ett träd och sjönk till marken.

Thor vände sig om, förbluffad. Hade han just kastat iväg en sybold?

Odjuret blinkade och såg sedan mot Thor. Igen anföll det.

När besten den här gången kastade sig över honom höll Thor fast runt nacken. De föll båda till marken, först med odjuret över Thor. Men han rullade överst igen. Han höll fast, och klämde åt med båda armar, samtidigt som besten försökte lyfta huvudet igen och få tag i honom med tänderna. Den var nära att lyckas. Thor, som kände sig starkare igen, tryckte händerna djupare in i köttet och släppte inte taget. Han lät kraften rusa igenom sig och ofattbart nog kände han sig snart starkare än odjuret.

Han ströp sybolden till döds. Till sist låg den lealös under hans händer. Han höll kvar ännu någon minut.

Han reste sig långsamt, andfådd och med vidöppna ögon, med en hand runt den skadade axeln. Han kunde inte tro vad som just hade hänt. Hade han, Thor, just dödat en sybold?

Han förstod att det var ett tecken, särskilt den här dagen. Någonting av oerhörd betydelse hade hänt. Han hade just dödat det mest ökända och fruktade odjuret i riket. Själv. Utan något vapen. Det var överkligt, ingen skulle tro honom.

Han stod där, vacklande, och undrade över den kraft som kommit över honom. Vad betydde det, och vem var han egentligen? De enda som hade sådana krafter var druiderna. Men varken hans mor eller far var druider, och då kunde han inte heller vara det.

Eller kunde han?

Thor kände plötsligt att det var någon bakom honom. Han snurrade runt och fick se Argon, med ögonen fästade på djuret.

”Hur kom du hit?”, frågade Thor förundrad.

Argon svarade inte.

”Såg du vad som hände?”, frågade Thor, fortfarande osäker på om det verkligen hade hänt. ”Jag förstår inte hur jag gjorde det.”

”Men i själva verket vet du”, svarade Argon. ”Djupt inom dig vet du. Du är inte som andra.”

”Det var som... som om en kraft kom över mig”, sa Thor. ”En kraft, jag visste inte att jag hade den.”

”Energifältet”, sa Argon. ”En dag kommer du att vara väl bekant med det. Kanske till och med lära dig styra det.”

Thor höll om skuldran. Smärtan var nästan outhärdlig. Han tittade ned och såg hur handen fläckades av blod. Han kände sig yr och undrade vad som skulle hända om han inte fick hjälp.

Argon tog tre steg fram, greppade Thors hand och tryckte den bestämt mot såret på axeln. Han höll den där, lutade sig tillbaka och slöt ögonen.

Thor kände en värme stråla genom armen. Inom några sekunder hade det klibbiga blodet på handen torkat upp, och smärtan började avta.

Han såg ned, men kunde inte begripa det: såret var läkt. Allt som återstod var tre ärr där klorna skurit genom skinnet – men de såg redan ut av vara flera dagar gamla. Såren var helt slutna, och han blödde inte längre.

Thor blickade häpet mot Argon.

”Hur gjorde du det där?”, frågade han.

Argon log.

”Det var inte jag som gjorde det, utan du. Jag bara riktade kraften från dig.”

”Men jag har ju inga helande krafter”, svarade Thor förbryllad.

”Har du inte?”, svarade Argon.

”Men jag förstår inte. Det här är inte riktigt klokt...”, sa Thor, alltmer otåligt. ”Snälla, försök att förklara.”

Argon såg bort.

”Det finns ting som det tar tid att lära.”

Thor kom att tänka på något.

”Betyder det här att jag kan gå med i Legionen?”, frågade Thor upphetsat. ”Om jag nu kan ta död på en sybold så skall jag väl kunna hävda mig mot de andra pojkarna.”

”Visst kan du det”, svarade han.

”Men det var mina bröder som valdes – inte jag.”

”Dina bröder hade aldrig besekrat det här odjuret.”

Thor stirrade tillbaka, fullt av tankar i huvudet.

”Men de har ju redan ratat mig, hur ska jag någonsin bli en av dem?”.

”När började krigare be om lov?”, frågade Argon.

Argons ord sjönk in. Thor kände en varm känsla i kroppen.

”Menar du att jag helt enkelt bara skall dyka upp? Utan inbjudan?”

Argon log.

”Det är *du* som skapar ditt öde, ingen annan.”

Thor blinkade till – och när han öppnade ögonen igen var Argon försvunnen.

Thor kunde inte tro sina ögon. Han såg sig omkring, runtom åt alla håll i skogen, men inget spår av druiden.

”Här borta!”, hördes en röst.

Thor vände om mot ett väldigt klippblock. Rösten hade hörts från toppen och han klättrade genast uppåt.

Han nådde dit upp men förundrades över att det inte heller där fanns något spår av Argon.

Däremot fanns annat att se från utsiktspunkten. Han blickade över Mörkskogens trädskronor. Han kunde se var skogen slutade, att den andra solen nu gick ned i mörkgrönt, och därbortom, landsvägen, mot kungens hov.

”Där är din väg”, hördes rösten igen. ”Om du törs.”

Thor vände snabbt på klacken men såg ingenting. Det var bara en röst, ett ensamt eko. Men han visste att Argon fanns där någonstans, och att han sporrade honom att gå vidare. Och han visste, i djupet av sin själ, att det var rätt sak att göra.

Utän att tveka längre skyndade Thor nedför klippan och vidare, genom skogen och mot vägen i fjärran.

Han sprang för att möta sitt öde.

Kapitel tre

Kung MacGil – stadig och bredbröstad, med gråsprängt skägg, hår till axlarna och en bred panna som fårats av alltför många fältslag – stod med sin drottning på de högsta befästningsverken och blickade ut över festligheternas början för dagen. Hans kungliga egendomar sträckte sig i all prakt så långt ögat nådde. Det var en blomstrande stad, inramad av urgamla fästningsmurar. Det var Kungsgård. Stenhus av alla storlekar och former knöts samman av en labyrint av vindlande gator – för krigare, uppsyningsmän och hästar, Silvergardet och Legionen, vakternas baracker, vapenhus och arsenalen – och dessutom hundratals boningshus, för allt folk som valt att bo innanför murarna.

Mellan husen låg också vidsträckta gräsmattor, kungliga trädgårdar, kullerstensbelagda torg och porlande fontäner. Kungsgård hade förskönats genom århundraden, av hans far, och faderns far före honom, och det hade aldrig varit vackrare än nu. Utan tvekan var Kungsgård det starkaste fästet i Ringens Västerrike.

Aldrig hade någon kung haft så dugliga och trofasta krigare, och under kungens hela liv hade ingen vågat sig på ett anfall. MacGil hade haft tronen i trettiofå år, och under den tiden styrt som en god och vis kung. Riket hade blomstrat, hären dubblats i storlek, städerna växt och folket fått del av överflödet. Inte ett klagomål stod att finna ibland hans undersåtar. Han var känd som en frikostig kung, och i riket hade haft fred och överflöd sedan han först kom till tronen.

Och det var just det som höll honom vaken om nätterna. För MacGil var en kung som kunde sin historia. Under tidigare tidsåldrar så hade det aldrig freden varat så länge. Han hade slutat fråga sig *om* kriget skulle komma – nu undrade han när det skulle ske. Och vem som var fienden.

Det största hotet kom naturligtvis från barbarerna i Vildlanden, bortom Ringen och på andra sidan Klyftan, där de hade underkastat sig alla folk. Vildlanden hade aldrig utgjort något hot mot MacGil och de sju generationer kungar som styrt före honom. Orsaken var hans rikets geografi. Format som en del av en perfekt cirkel – en ring – som avskildes från världen runtom av en djup och bred klyftdal, och skyddades av en kraftsköld ända sedan kungens kröning – riket hade inget att frukta från Vildlanden. Barbarerna hade försökt anfälla, ta sig förbi skölden och över klyftdalen. Men de hade aldrig lyckats. Så länge han och hans folk höll sig inom Ringen fanns inga hot utifrån.

Men det betydde inte att det saknades hot på insidan. Det var det som på senare tid fått MacGil att vaka på nätterna. Och just det var också ändamålet med festligheterna för dagen: hans äldsta dotters bröllop, ett giftermål arrangerat för att blidka fienden och bevare den ömtåliga freden mellan Ringens Öst- och Västerriken.

Ringen var nästan tusen mil rakt över, men delades på mitten av en bergskedja, Högländerna. På andra sidan låg Ringens Österrike, styrt sedan århundraden av rivalerna, McCloud, som alltid var redo att bryta den osäkra vapenvilan med MacGil. McClouds var missnöjda och övertygade om att jorden i deras del av riket var mindre bördig. De gjorde också anspråk på Högländerna och hävdade högljutt att bergskedjan var deras, fastän minst hälften av den hörde till MacGils. Vid gränsen utspelades eviga skärmytslingar och yttrades ständiga hot om invasion.

MacGil blev irriterad när han tänkte över situationen. McClouds hade all anledning att vara nöjda. De satt säkra inom Ringen och på bördigt land. De hade inget att frukta. De borde vara nöjda med hälften av Ringen. Men det enda som, för första gången i historien, hindrat McClouds från att anfälla var att MacGil låtit hären växa sig för stark. Men, vis kung som han var, MacGil anade att något var i görningen och att freden inte skulle bestå. Därför hade han drivit fram giftermålet mellan sin äldsta dotter och den äldste prinsen av klanen McCloud. Och nu var den dagen här.

När han blickade nedåt såg han tusentals undersåtar, klädda i färgglada vapenrockar och anlända från rikets alla hörn och båda sidor om Högländerna – alla nu på väg inom fästningsmurarna. Förberedelserna bland folket hade varat i månader och de hade beordrats att se till att allt såg rikt

och starkt ut. Det här var inte bara en dag för bröllopsfestligheter. Det var också ett tillfälle att sända ett tydligt budskap till McClouds.

MacGil synade de hundratals soldater som ställts upp på strategiska platser längs befästningarna. De stod längs gatorna och utefter murarna, fler soldater än vad han någonsin kunde behöva. Det var han nöjd med. Det var den styrkedemonstration han behövde. Men han var också på helspänn. Det låg spänning i luften, redo att bryta ut i en sammandrabbning. Han hoppades att inga hetsporrar på någon av sidorna, eggade av öl, skulle ställa till bråk. Han såg ut över rännarbanan och fälten och tänkte på de tornerspel, tävlingar och festligheter som skulle lekas under dagen. Det skulle bli hårda kamper. McClouds skulle helt säkert komma med en mindre här. Och var tornering och brottningskamp, varje lek, skulle ges en särskild betydelse. Det kunde räcka att en enda av dessa lekar gick snett för att verklig strid skulle utbryta.

”Min konung?”

Han kände en len hand i sin egen och vände sig mot sin drottning, Krea. Hon var fortfarande den vackraste kvinna han mött. Deras äktenskap hade varat under hela hans regering. Det hade varit lyckligt, och hon hade givit honom fem barn, tre av dem pojkar. Aldrig hade hon klagat. Därutöver var hon också den rådgivare han hade störst förtroende för. Med åren förstod han att hon var klokare än alla hans män, och rentav klokare än honom själv.

”Det är en dag i politikens tecken”, sa hon. ”Men det är också vår dotters bröllop. Försök att njuta av det. Det sker bara en gång.”

”Jag oroade mig mindre när jag inte hade någonting”, svarade han. ”Nu då vi har allt man kan önska, oroar jag mig också för allt. Vi lever i trygghet. Men jag känner mig inte trygg.”

Hon såg på honom med ögon fulla av medlidande. De var stora och nötbruna och såg ut att rymma all världens visdom. Hon slöt dem en aning, som hon alltid gjort, så att hon såg lite drömmande ut. Ögonen inramades av vackert, rakt brunt hår som föll på båda sidor, med bara stråk av grått ännu. Ansiktet hade fått några fler linjer, men hon hade inte förändrats.

”Det är av det enkla skälet att du inte är trygg”, sa hon. ”Ingen kung är trygg. Det finns fler spioner vid vårt hov än vad du ens vill veta. Så är det.”

Hon lutade sig fram, kysste honom, och log.

”Försök att njuta av det”, sa hon. ”Det är i alla fall ett bröllop”.

Efter det vände hon om och stegade ned från fästningsmuren.

Han såg henne gå och vände sig sedan och blickade ut över sin borggård. Hon hade rätt, som alltid. Han önskade verkligen njuta av tillfället. Han älskade sin äldsta dotter, och det var trots allt ett bröllop. Det var den vackraste dagen av den vackraste tiden på året, på krönet av våren och med sommaren för dörren. De två solarna stod högt i skyn och en lätt bris lekte. Allt stod i full blom och överallt lyste det av skärt, vitt, purpur och orange i träden. Han önskade inget hellre än gå dit ned till sina män, se sin dotter giftas och fylla sig med kannor av öl tills han druckit färdigt.

Men det var omöjligt. Han hade många plikter att klara av innan han ens kunde tänka på att lämna slottet. En kungadotters bröllop betydde många måsten för kungen själv. Han behövde träffa sitt råd, sina barn, och alla supplikanter som hade rätt att träffa kungen denna dag. Med lite tur kunde han lämna slottet i tid för ceremonin vid solnedgången.

*

MacGil steg fram genom slottets salar med sitt följe. Han var iklädd sin bästa kungliga skrud, med byxor av svart sammet, gyllene bälte över en dräkt av purpur och gyllensiden, den vita manteln och höga skinande läderstövlar, och kronan – ett utsirat gyllene band med en stor rubin i mitten. Han klev genom rum efter rum, nedför trappan från bröstvärnet, genom sitt kungliga gemak och under de mäktiga valvbågarna och färgade glasen i den stora salen. Till sist kom han till en urgammal dörr av ek, tjock som själva stammen. Den öppnades av en tjänare som steg åt sidan. Tronsalen.

Rådmännen stod i givakt när MacGil klev in i salen och ekdörren slog igen.

”Sitt ned”, sa han, kortare i tonen än vanligt. Han var trött på de eviga formaliteter som kom med styret av riket, och det särskilt den här dagen, och han ville ha dem överstökade.

Han stegade fram genom tronsalen. Rummet upphörde aldrig att imponera på honom, med taket som reste sig hissnande femton meter, en hel vägg av målat glas och golv och murar huggna av halvmeter tjocka block. Där fanns plats för minst hundra dignitärer. Men på dagar som den här, när rådet samlades, var det bara han själv och en handfull rådgivare under de väldiga valven. Salen dominerades av ett enormt halvcirkelformat bord, och bakom det stod rådgivarna.

Han steg fram genom mitten av salen, mot tronen. Han klev uppför stentrappan, förbi de skulpterade gyllene lejonerna och sjönk ned på den röda sammetsdynan på tronen, som i övrigt var smidd helt av guld. Hans far hade suttit på den tronen, och *hans* far före honom, liksom alla MacGils hade gjort. MacGil kände tyngden av förfäderna när han satt där, vikten av alla tidigare generationer.

Han granskade de rådgivare som var där. Där stod Brom, hans bästa general och rådgivare i militära angelägenheter; Kolk, general över Legionen där pojkarna skrevs in; Aberthol, äldst av dem alla och en lärd man och historiker som givit råd åt tre generationer av kungar; Firth, hans rådgivare om de inre angelägenheterna vid hovet, en magerlagd man med kortklippt, grått hår och djupt insjunkna, rastlösa ögon. MacGil hade aldrig litat på den mannen och förstod inte ens vad som menades med hans titel. Men både hans far och farfar hade hållit sig med rådgivare speciellt för angelägenheter inom hovet, och han fortsatte traditionen av respekt för dem. Där var också Owen, hans skattmästare; Bradaigh, rådgivare för angelägenheter utrikes; Earnan, hans skatteuppbördsman; Duwayne, hans rådgivare om folket, och Kelvin, representant för adeln.

Kungen hade förvisso absolut makt att bestämma. Men hans regering var frisinnad och hans förfäder hade alltid varit stolta över adelns rätt att bli hörd i alla frågor, genom representanten i rådet. Historiskt sett hade det varit en känslig balans mellan kungen och adeln. Nu rådde endräkt, men under andra tider hade det skett resningar och maktkamp mellan adel och kung. Det var en hårfin balans.

När MacGil såg ut över salen märkte han att det var en som saknades: just den man han mest önskade tala med. Argon. Som vanligt var det omöjligt att förutsäga var och när han skulle dyka upp. Det retade MacGil som inget annat, men han hade inget annat val än att acceptera det som det var. Druidernas sätt att vara och leva var för honom en gåta. Och utan Argons närvaro så blev MacGil ännu mer angelägen om att skynda på. Han ville få det här avklarat och ta itu med de tusen andra göromål som väntade innan bröllopet.

Rådgivarna satt vända mot honom runt det halvcirkelformade bordet, tre meter emellan och var och en i en åldrig stol av ek med märkligt snidade armstöd.

”Min herre, om jag får inleda”, ropade Owen ut.

”Det går an. Och håll det kort. Idag har jag ont om tid.”

”Din dotter kommer att få många dyrbara gåvor, och alla hoppas vi att de kommer att fylla hennes kistor. Och tusentals människor är här för hyllningen, och deras personliga gåvor till dig och besök på våra krogar och bordeller kommer också att göra sitt för att fylla vår kammare. Trots det så kommer förberedelserna för dagens festligheter också tömma en stor del av den kungliga skattkammaren. Jag föreslår en höjd skatt, av både folk och adel. En tillfällig skatt, för att minska utgifterna från denna stora festlighet.

MacGil såg oron i rådgivarens ansikte, och han kände själv olust inför tanken på den tömda skattkammaren. Ändå skulle han inte höja skatterna igen.

”Jag har hellre en tom skattkammare, och trogna undersåtar”, svarade MacGil. ”Folkets lycka är vår verkliga rikedom. Vi lägger ingen mer skatt.”

”Men min herre, om vi inte...”

”Jag har fattat mitt beslut. Vad mer?”

Owen sjönk tillbaka i stolen, stukad.

”Min konung”, mullrade Broms röst. ”Som ni befallt så är huvuddelen av våra styrkor nu i staden. Det blir en imponerande styrkedemonstration. Men vi står nu glest runtom riket, vi kommer att vara sårbara.”

MacGil nickade medan han tänkte över saken.

”Fienden kommer inte att anfälla så länge vi föder honom.”

Männen skrattade.

”Och vad nytt från Högländerna?”

”Inga incidenter har rapporterats på veckor. Deras trupper tycks ha flyttats inför bröllopet. Kanske är de redo att sluta fred.”

MacGil var inte så säker.

”Det betyder antingen att bröllopet har fått avsedd verkan, eller att de väntar med anfallet till ett senare tillfälle. Vilket är det, gamle man?” MacGil vände sig mot Aberthol.

Aberthol rensade strupen, och rösten var hes när han talade: ”Herre, din far och hans far före honom litade aldrig på McClouds. Att de slumrar hindrar inte att de en gång vaknar”.

MacGil nickade instämmande.

”Och vad med Legionen?”, frågade han, vänd mot Kolk.

”Vi har idag välkomnat nya rekryter”, svarade Kolk, med en snabb nick tillbaka.

”Och min son ibland dem?”, frågade MacGil.

”Han står stolt mitt ibland dem, och det är en rejäl pojke.”

MacGil nickade och vände sig sedan mot Bradaigh.

”Och vilka är nyheterna från andra sidan Klyftan?”

”Herre, våra patruller har under de senaste veckorna bevittnat nya försök att ta sig över Klyftan. Det kan vara ett tecken på att man i Vildlanden samlar sig för ett anfall.”

Det viskades dämpat bland männen. MacGil kände magen knyta sig vid tanken. Kraftskölden var oövervinnerlig. Men det bådade ändå inte väl.

”Och om det blir ett fullskaligt anfall?”, frågade han.

”Så länge skölden är i kraft har vi ingenting att frukta. Barbarerna har inte lyckats ta sig över Klyftan på århundraden. Det finns inga skäl att tro att det skulle bli annorlunda den här gången.”

MacGil var inte så säker. Ett anfall utifrån kunde förväntas, och hade redan gått över tiden. Allt han kunde göra var undra när det skulle ske.

”Herre”, hördes Firths nasala stämma. ”Det är min plikt att tillägga att vårt hov idag är fyllt av sändebud från McClouds rike. Fiender eller ej, det skulle ses som en förolämpning om du inte skulle underhålla dem som värd. Jag skulle råda att ni använder eftermiddagen till att välkomna var och en av dem. De medför ett stort följ, många gåvor – och, sägs det, många spioner.”

”Och vad är det som säger att de inte redan är här?”, svarade MacGil, samtidigt som han granskade Firth med blicken, undrande – som så ofta för – om han inte själv kunde vara en av dem.

Firth öppnade munnen för att svara, men MacGil suckade och höll upp handen. Han hade fått nog. ”Om det var allt så går jag nu för att delta i min dotters bröllop.”

”Herre”, sa Kelvin och klarade strupen. ”Det är visst ytterligare en sak. Traditionen bjuder att en arvtagare utses på dagen för det äldsta barnets bröllop. Varje MacGil har utsett sin efterträdare. Folket förväntar sig att ni gör detsamma. Det pratas. Det är inte tillrådligt att göra dem besvikna. Särskilt som Ödessvärdet ännu sitter fast.”

”Vill du att jag skall utse en arvinge, fastän jag ännu är i min krafts dagar?”, frågade MacGil.

”Herre, jag menar ingen anstöt.” Kelvin snubblade på orden och såg oroad ut.

MacGil höll upp handen. ”Jag är bekant med traditionen. Och förvisso skall jag idag utse någon.”

”Kan ni tänkas låta oss veta vem?”, frågade Firth.

MacGil fäste blicken på honom, irriterad. Firth var en pratmakare, och inte en man han litade på.

”Ni får veta tids nog, när det är dags för det.”

MacGil reste sig, och de andra med honom. De bugade, vände om, och skyndade ut från salen.

MacGil stod där i tankar, utan att veta hur länge. Det var dagar som den här önskade han att han inte var kung.

*

MacGil steg ned från tronen. Stövlarna ekade i tystnaden när han korsade salen. Med ett ryck i järnhandtaget öppnade han själv den åldriga ekdörren och steg in i en sidokammare.

Han hade alltid trivts i friden och lugnet i detta lilla rum. Det var inte mer än tjugo steg mellan väggarna, men ändå höga takvalv. Rummet var helt i sten, med ett litet, runt fönster i målat glas i en av väggarna. Ljuset föll in genom dess gula och röda rutor och lyste upp ett ensamt föremål i det annars kala rummet.

Ödessvärdet.

Där låg det, mitt i rummet, på vågräta järnbalkar, som en fresterska. MacGil steg fram tills han stod nära svärdet, gick varvet runt och granskade det med blicken – som han gjort ända sedan han var pojke. Ödessvärdet. Ett svärd omtalat i legender, själva källan till all makt i riket och nedärvt från en generation till nästa. Den som hade kraft att lyfta svärdet skulle vara den utvalde, den som var ödesbestämd att styra riket på livstid och befria det från alla hot, både utifrån och inom Ringen. Det hade varit en vacker saga att växa upp med, och så snart han själv blivit smord till kung hade han försökt lyfta det, eftersom endast kungar av ätten MacGil hade rätt att försöka. Alla kungar före honom hade misslyckats. Han var säker på att han skulle vara annorlunda, att han skulle vara den utvalde.

Men han hade haft fel, liksom alla av ätten före honom. Och misslyckandet hade kastat en skugga över hans styre sedan dess.

När han nu såg på det granskade han dess långa klinga, smidd av en märklig metall som ingen lyckats förstå. Svärdets ursprung var ännu dunklare. Det sades ha uppstått från jorden själv, vid ett jordskalv.

När han såg på det kände han återigen stinget av misslyckande. Han var kanske en god kung, men han var inte den utvalde. Folket visste det. Hans fiender visste det. Han var kanske en god kung, men han skulle aldrig bli den utvalde.

Han misstänkte att om han varit det så hade det varit mindre oro vid hovet, mindre sammansvärjningar och hemliga planer. Hans eget folk skulle lita på honom mer och fienden skulle inte ens överväga attack. En del av honom önskade att svärdet bara skulle försvinna, och alla legender med det. Men han visste att det inte skulle ske. Det var legendens förbannelse, och dess makt. Starkare än någon armé.

När han såg på det för tusende gången kunde MacGil inte hjälpa att återigen undra vem det skulle bli. Vem av hans ätt var ödesbestämd att svinga det där svärdet? När han tänkte på vad han hade att göra, hans plikt att utnämna en tronarvinge, så frågade han sig vem, om någon, var utsedd att lyfta det.

”Den där klingan väger tungt”, hördes en röst.

MacGil vände om, förvånad över att ha sällskap i det lilla rummet.

Där, i dörren, stod Argon.

MacGil kände igen rösten redan innan han såg honom och var både irriterad över att han inte kommit tidigare och glad över att se honom nu.

”Du är sen”, sa MacGil.

”Jag delar inte din tidsuppfattning”, svarade Argon.

MacGil vände mot svärdet igen.

”Trodde du någonsin att jag skulle kunna lyfta det?”, frågade han eftertänksamt. ”Den dag det var dags för mig att bli kung?”

”Nej”, svarade Argon, utan omsvep.

MacGil vände sig om och stirrade på honom.

”Du visste att jag inte skulle kunna. Du såg det, eller hur?”

”Ja.”

MacGil grubblade över vad han nyss hört.

”Det oroar mig när du ger raka svar. Det är inte likt dig.”

Argon stod tyst och MacGil insåg till sist att han inte skulle säga något mer.

”Jag utser min arvinge idag”, sa MacGil. ”Det känns meningslöst att utse en arvinge en dag som den här. Det stjälar verkligen all glädje från en kung på hans barns bröllop.”

”Kanske är det meningen att den glädjen skall dämpas.”

”Men jag har så många år kvar att styra”, sa MacGil, nästan bönfällande.

”Kanske ändå inte så många som du tror”, svarade Argon.

MacGil såg forskande på Argon. Vad betydde det där?

Men Argon sa inget mer.

”Sex barn har jag. Vem skall jag välja?”, frågade MacGil.

”Varför fråga mig? Du har redan gjort ditt val.”

MacGil såg på honom. ”Du ser mycket. Ja, det är riktigt, jag har valt. Men jag vill ändå veta vad du tycker.”

”Jag tycker att ditt val är klokt”, sa Argon. ”Men kom ihåg att ingen kung kan styra från graven. Oavsett vem du tänker att du har valt så har ödet sitt eget sätt att välja.”

”Kommer jag att leva, Argon?” MacGil kastade fram den fråga som han ställt sig sedan han vaknat natten innan ur en fruktansvärd mardröm.

”Jag drömde om en kråka”, fortsatte han. ”Den kom och stal min krona. Sedan kom en annan och bar mig därifrån. Jag såg mitt rike sträcka sig långt under mig. Jorden svartnade där jag flögs fram, blev karg och ofruktsam. Det var ett öde land.”

Han såg upp mot Argon, ögonen vattnade av tårar.

”Var det bara en dröm, eller var det mer än det?”

”Drömmar är alltid någonting mer, är de inte?”, frågade Argon.

MacGil kände en ilning av obehag.

”Var är faran? Säg mig i alla fall det!”

Argon steg fram och blickade rakt in i hans ögon, med sådan intensitet att MacGil kände det som om han såg in i en annan värld.

Argon lutade sig fram och viskade:

”Den är alltid närmare än du anar.”

Kapitel fyra

Thor gömde sig i höet på en vagn som krängde fram på landsbygdsvägen. Kvällen innan hade han hunnit fram till vägen, och sedan hade han väntat tålmodigt tills det kom en vagn som var tillräckligt stor för att han skulle kunna ta sig ombord osedd. Då hade det redan hunnit bli mörkt, och vagnen hade rullat förbi just så långsamt att han kunnat springa ikapp och hoppa in från baksidan. Han hade landat i höet och begravt sig själv djupt i lasset. Tur nog hade kusken inte sett honom. Thor hade inte varit säker på att vagnen verkligen skulle till Kungsgård. Men den gick i rätt riktning, och en vagn av den storleken och med sådana kännetecken kunde inte gärna vara på väg någon annanstans.

När Thor färdades genom natten låg han vaken i timmar och tänkte på mötet med sybolden. Argon. Hans öde. Hans tidigare hem. Hans mor. Han kände att världen hade svarat honom och sagt att hans öde var ett annat. Han hade legat där, med händerna knäppta bakom huvudet och blickat upp mot natthimlen som syntes genom vagnens slitna kapell. Han hade sett universum, så strålande, med sina röda stjärnor långt, långt borta. Han var upphetsad. För en gångs skull i livet var han på en resa. Han visste inte vart, men han var på väg. På ett eller annat sätt så skulle han ta sig till Kungsgård.

När Thor öppnade ögonen var det morgon. Ljuset flödade in och han insåg att han slumrat in. Han satte sig snabbt upp, såg sig omkring och klandrade sig själv för att ha somnat. Han borde ha varit mer uppmärksam – det var rena turen att han inte blivit upptäckt.

Vagnen rörde sig fortfarande, men den krängde inte lika mycket. Det kunde bara betyda en sak: en bättre väg. De måste vara nära en stad. Thor blickade ned och såg hur slät vägen var, fri från stenar och gropar och belagd med fina, vita snäckskal. Han hjärta slog snabbare: de närmade sig Kungsgård.

Thor kikade ut från vagnens baksida och blev helt överväldigad av synen. De oklanderliga vägarna sjöd av liv. Dussintals vagnar, alla former och storlekar och lastade med alla typer av gods, fyllde vägarna. En var lastad med pälsverk, en annan med mattor, och ytterligare en med kycklingar. Och mitt ibland dem gick hundratals köpmän, några med boskap i följe, andra bar korgar med varor på huvudet. Fyra män bar balar av silke, balanserade mellan sig på pålar. Det var en hel armé av människor, och alla på väg i en och samma riktning.

Thor kände sig så levande. Aldrig hade han sett så många människor, så mycket gods och så mycket hända på en och samma gång. Hela livet hade han varit i en liten by, och nu var han mitt i en knutpunkt, omgiven av allt mänskligt.

Han hörde ett högt oväsen, tunga kedjor som rasslade och en duns av träbalkar som slog i backen så hårt att marken skakade. Ett ögonblick senare hördes ett annat ljud, av hovar som klapprade mot trä. Han såg ned och insåg att de passerade en bro och att under dem flöt en vallgrav. Det var en vindbrygga.

Thor stack ut huvudet och såg ett par väldiga stenpelare och den spetsade järnporten därovan. Det var Kungsporten de passerade.

Han hade aldrig sett en större port. Han blickade upp mot järnspetsarna och häpnade över tanken på att de, om porten plötsligt föll ned, skulle klyva honom i stycken. Han lade märke till fyra män ur Silvergardet som vaktade ingången, och hans hjärta slog snabbare igen.

Nu rullade de genom en lång tunnel av sten, och sedan såg man himlen igen. De var inom murarna i Kungsgård.

Han kunde knappt tro det. Här var det om möjligt ännu mer liv och rörelse – tusentals människors tycktes myllra vart man såg. Där var också gräsklädda fält, oklanderligt klippta och överallt med blomster. Vägen vidgades och längs sidorna fanns stånd, försäljare och byggnader av sten. Och mitt ibland alltsammans fanns kungens män, soldater klädda i rustning. Thor hade klarat det.

Mitt i upphetsningen hade han inte kunnat låta bli att ställa sig upp. Nu stannade vagnen tvärt så att Thor föll baklänges, in i höet igen. Innan han klarat att resa sig igen hörde han hur något av trä sänktes ned, och när han såg upp möttes hans blick av en ilsken, skallig gammal man som blängde

mot honom, klädd i trasor. Kusken sträckte in sina knotiga händer, grep Thor om fotlederna och drog ut honom.

Thor föll ned och landade hårt på ryggen, i ett moln av damm i gruset. Skratt hördes från alla håll.

”Nästa gång du tar en tur i min vagn så blir det bojorna för dig gosse! Tur för dig att jag inte ropar hit Silvergardet nu på en gång!”

Gamlingen vände sig om och spottade och skyndade sedan upp på vagnen och piskade på hästarna framåt.

Thor skämdes, men återfick till sist fattningen och kom på fötter. Han såg sig omkring. En och annan förbipasserande skrockade och Thor snäste åt dem tills de tittade bort igen. Han borstade av sig dammet och gned sig om armarna. Stoltheten var sårad, men inte kroppen.

Han återfick snart modet när han såg sig omkring, bländades av allt, och insåg att han skulle vara glad som tagit sig så långt. Nu när han inte hindrades av vagnen kunde han se sig omkring utan hinder. Och det var verkligen en otrolig syn – staden sträckte sig så långt ögonen kunde nå. I dess mitt reste sig ett magnifikt slott av sten, omgivet av befästa murar som tornade upp sig och krönt av bröstvärn, där man överallt såg män ur kungens armé på patrull. Överallt omkring honom låg också välhållna gröna fält, stenlagda torg, fontäner och lundar med träd. Det var en stad. Och den svämmade över av folk.

Överallt strömmade det av alla typer av människor – köpmän, soldater, ämbetsmän – och alla tycktes ha brådska. Det tog flera minuter innan Thor förstod att något speciellt var i görningen. Förberedelser var igång överallt där han släntrade fram. Stolar ställdes fram och ett altare restes. Det såg ut som om de förberedde för ett bröllop.

Hjärtat hoppade över ett slag när han, långt fram, såg en rännarbana för tornering, med långa banor för ryttarna som avdelats med rep. På ett annat fält såg han soldater kasta spjut mot avlägsna mål, och på ytterligare ett sköt man båge mot mål av hö. Överallt tycktes det vara spel och tävlingar på gång. Och det var musik i luften: lutor, flöjt och cymbaler och grupper av musikanter som vandrade runt. Och vin. Stora tunnor rullades fram, och bord med mat ställdes i ordning för bankett så långt han kunde se. Det var som om han anlant mitt i en stor festlighet.

Allt detta var bländande, men Thor kände ändå att det brådskade att finna Legionen. Han var sen redan som det var, och det var nödvändigt att han gav sig till känna. Han skyndade fram till den första person han såg, en äldre man som, att döma av det blodiga förklädet, tycktes vara en slaktare som skyndade nedför gatan. Alla här var i sådan brådska.

”Ursäkta herrn”, sa Thor och höll tag i mannens arm.

Mannen såg ogillande på Thors hand.

”Vad vill du, pojk?”

”Jag söker Kungens legion. Vet ni var de tränar?”

”Ser jag ut som en karta, eller?”, väste mannen och skyndade vidare.

Thor var alldeles häpen över mannens brist på hövlighet.

Han skyndade fram till nästa människa han såg, en kvinna som knådade i mjöl på ett långt bord. Det stod flera kvinnor runt bordet, alla i hårt arbete, och Thor tänkte att åtminstone en av dem borde veta.

”Ursäkta mig fröken, men vet ni kanhända var Kungens legion tränar?”

De såg på varandra och fnissade, några bara år äldre än honom själv.

Den äldsta vände sig om och såg på honom.

”Du letar på fel plats”, sa hon. ”Här förbereder vi för festligheterna.”

”Men jag fick höra att de tränade i Kungsgård”, sa Thor, något förvirrad.

Kvinnorna skrockade igen. Den äldsta av dem satte händerna i höfterna och skakade på huvudet.

”Du betar dig som om du aldrig varit i Kungsgård förr. Har du ens någon aning om hur stort det är?”

Thor rodnade när de andra kvinnorna skrattade och stegade sedan iväg. Han avskydde när man gjorde narr av honom.

Han såg framför sig dussintals gator som slingrade sig hit och dit genom Kungsgård. Och i murarna fanns minst ett dussin ingångar. Den här platsens storlek var helt överväldigande. Han fick den obehagliga känslan att han skulle kunna söka i dagar utan att hitta rätt.

Så fick han en idé: En soldat måste naturligtvis veta var de andra tränar. Tanken på att gå fram till en av kungens soldater gjorde honom nervös, men han insåg att han var tvungen.

Han vände om och skyndade mot muren, fram till den soldat som stod vakt vid den närmaste ingången. Han hoppades att han inte skulle bli utslängd. Soldaten stod rakryggad och med blicken rakt fram.

”Jag letar efter Kungens legion”, sa Thor, med den tappreste stämman han kunde uppbåda. Soldaten fortsatte att blicka rakt fram, utan att bry sig.

”Jag sa att jag letar efter Kungens legion!”, envisades Thor, högre den här gången och fast besluten att bli hörd.

Efter flera sekunder såg soldaten ned på honom, hånfullt.

”Kan du säga var de är?”, trugade Thor.

”Och vad har du för ärende med dem?”

”Ett mycket viktigt ärende”, underströk Thor, och hoppades att soldaten inte skulle fråga ut honom. Soldaten vände tillbaka igen, blickade åter rakt fram och ignorerade honom som tidigare. Thor fruktade att han inte skulle få något svar och besvikelsen sved i hjärtat.

Men efter vad som kändes som en evighet så svarade soldaten: ”Ta östra porten och fortsätt norrut så långt du kan. Ta den tredje porten till vänster, vik av till höger, och så höger igen. Passera det andra stenvälvat, så ligger deras mark efter porten. Men jag kan också tala om för dig att du slösar med din tid. De tar inte emot besökare.”

Det var allt Thor behövde höra. Utan att dröja ett ögonblick vände han och sprang fram enligt anvisningarna, som han upprepade i huvudet för att försöka komma ihåg dem. Han såg att solen redan stod högt på himlen och kunde bara be att det inte skulle vara försent när han väl kom fram.

*

Thor sprang längs oklanderligt putsade, snäckskalsbelagda gatstigar, än hit, än dit genom Kungsgård. Han gjorde sitt bästa för att följa anvisningarna och hoppades att han inte lurats på villovägar. Han kom till gårdsplanens ände, såg alla portöppningar och valde den tredje till vänster. Han sprang igenom den och fortsatte genom korsningarna, en väg efter en annan. Han sprang genom all trafik, alla tusentals människor som strömmade in i staden i horder som tätnade för var minut. Han stötte in i lutsplare, jonglörer, gycklare och alla typer av underhållare som kommit klädda i de finaste utstyrselar.

Thor stod inte ut med tanken på att uttagningen skulle börja utan honom. Han gjorde sitt bästa för att koncentrera sig, i kurva efter kurva och ständigt på utkik efter träningsfältet. Han löpte fram under en valvbåge och nedför ännu en gata. Men därefter, långt bort, anade han vad som inte kunde vara annat än hans mål: en amfiteater, en perfekt cirkel byggd i sten. I mitten fanns en väldig portgång, med soldater på vakt. Thor hörde dämpade hurrarop från andra sidan murarna som fick hjärtat att slå snabbare. Här var det.

Han spurtade fram så det värkte i lungorna. När han kom till porten klev två av vakterna fram med sänkta lansar och blockerade vägen. En tredje vakt steg fram och höll upp handflatan.

”Halt”, befälde han.

Thor tvärstannade och flämtade efter andan. Han kunde knappt lägga band på sin upphetsning.

”Ni... missförstår”, flämtade han fram mellan andhämtningarna. ”Jag måste komma in. Jag är sen.”

”Sen för vadå?”

”Uttagningen.”

Vakten var en kort, satt man med koppärrigt ansikte. Han vände sig mot de andra och de utväxlade skeptiska blickar. Han vände sig och såg misstänksamt på Thor igen.

”Rekryterna togs in med det kungliga vagnsföljet redan för flera timmar sedan. Om du inte bjöds in att delta så får du heller inte komma in.”

”Men ni förstår inte, jag måste...”

Vakten sträckte sig fram och grabbade tag i Thors skjortkrage.

”Det är *du* som inte förstår, uppstudsige pojshalva. Hur vågar du komma hit och försöka tvinga dig in? Försvinn, omedelbart – eller så sätter jag dig i bojer.”

Thor kände ett sting i bröstet där vaktens gripit tag. Men värre var stinget av att bli avvisad. Han blev arg. Han hade inte kommit så långt bara för att avvisas av en vakt, utan att ens bli sedd. Han var fast besluten att ta sig in.

Vakten stegade tillbaka till sina män, och Thor gick långsamt därifrån, medsols runt den runda byggnaden. Han hade en plan. Han fortsatte att gå tills han var utom synhåll, men började sedan jogga, hela tiden tätt intill väggen. Han såg efter att vakterna inte tittade åt hans håll och ökade sedan farten tills han sprang. Halvvägs runt byggnaden fick han syn på en annan öppning in till arenan: högt upp i stenmuren fanns valvbågar med öppningar som blockerades av järnstänger. En av dessa öppningar hade tappat sina järnstänger. Han hörde ytterligare ett vrål inifrån arenan och hävde sig upp på avsatsen till öppningen och såg in.

Hjärtat slog fortare i bröstet. Därinne, utspridda över det stora cirkelrunda träningsfältet var dussintals rekryter – och även hans bröder. De stod uppställda, vända mot ett antal män ur Silvergardet. Kungens män gick mitt ibland dem, granskade dem.

En annan grupp rekryter stod vid sidan av. Under en soldats vakande öga kastade de spjut mot ett mål på långt avstånd. En av dem missade.

Det brände av harm i Thors ådror. Han kunde ha träffat de där målen. Han var lika bra som de andra. Det var inte rättvist att han lämnats utanför bara för att han var yngre och något mindre.

Plötsligt kände Thor en hand i ryggen som slet honom bakåt så att han flög genom luften. Han föll hårt i backen och tappade andan.

Han såg upp, på vakten från porten som hångrinade ned mot honom.

”Vad var det jag sa, pojk?”

Innan han hann reagera lutade sig vakten bakåt och gav honom en hård spark. Thor fick en våldsam smäll i revbenen, och vakten beredde en ny spark.

Men nu greppade han vaktens fot på väg mot honom, ryckte den åt sidan så att han tappade balansen och föll.

Thor kom snabbt på fötter, och även vakten reste sig. Thor bara stod där och stirrade tillbaka, chockad över vad han just gjort. Mitt emot honom blängde vakten, rasande.

”Inte bara skall jag slå dig i bojer”, väste vakten. ”Men du skall få betala. Ingen rör en kungsvakt! Glöm alla tankar på att gå med i Legionen – du skall ruttna i den djupaste fängelsehåla! Du har tur om du någonsin får se dagsljus igen!”

Vakten drog fram en kedja med en boja i änden. Han närmade sig Thor med hämndlystnad ristad i ansiktet.

Tankarna skenade i Thors huvud. Han kunde inte tillåta sig att bli fängslad – men samtidigt ville han inte skada en medlem av vaktstyrkan. Han var tvungen att göra något – och snabbt.

Han kom ihåg slungan. Reflexerna tog över när han drog fram den, lade i en sten, siktade och kastade.

Stenen for genom luften och slog bojorna ur den chockerade vaktens grepp. Den träffade vaktens fingrar. Han föll tillbaka, ruskade handen och skrek av smärta samtidigt bojorna föll till marken.

Vakten stirrade på Thor med död i blicken. Han drog sitt svärd och klingan kom fram med en distinkt metallisk klang.

”Det var ditt sista misstag”, hotade han med dov röst, och anföll.

Thor hade inget val nu: den här mannen skulle inte låta honom gå. Han lade en ny sten i slungan och kastade. Han siktade med omsorg. Han ville inte döda vakten, men var tvungen att stoppa honom. Därför undvek han kast mot hjärtat, näsan, ögonen eller skallen. Thor siktade mot den enda plats han visste skulle stoppa, utan att döda.

Mellan vaktens ben.

Han skickade iväg stenen, inte med full kraft, men tillräckligt för att sänka mannen.

Det var mitt i prick.

Vakten vek sig dubbel och tappade svärdet för att hålla sig om skrevet. Han föll i backen, ihoprullad i fosterställning.

”Det här skall du hängas för!”, ylade han fram genom grymtningar av smärta. ”Vakter! Vakter!”

Thor tittade upp och såg ett flertal av kungens vakter komma rusande mot honom.

Det var nu eller aldrig.

Utan att dröja ett ögonblick spurtade han mot avsatsen vid fönsteröppningen. Han var tvungen att hoppa igenom, rakt in i arenan. Och han skulle kämpa mot vem som än kom i hans väg.

Kapitel fem

MacGil satt i slottets övre sal. Det var den mindre och intimare mötessalen och den han använde för privata angelägenheter. Han satt på sin mer vardagliga tron, skuren i trä, och såg ut över fyra av hans barn som stod framför honom. Där var Kendrick, hans äldste, nu tjugofem år och en god krigare och verklig gentleman. Han var den som mest liknade MacGil av alla barn. Det var ironiskt, med tanke på att han var en oäkting, MacGils enda avkomma med en annan kvinna, någon han glömt sedan länge. MacGil hade fostrat Kendrick tillsammans med sina övriga barn, till trots mot drottningens inledande protester. Men han hade fått lova att Kendrick aldrig skulle ärva tronen. Det smärtade kungen nu, eftersom Kendrick var den bäste man han någonsin känt, och en son han var stolt över. En bättre arvtagare till kungariket hade man inte kunnat tänka sig.

Bredvid, men i skarp kontrast till honom, stod Gareth, hans andre son men den förste som var född inom äktenskapet. Han var tjugotre, mager, med insjunkna kinder och stora, bruna rastlösa ögon. Till sinnet kunde han inte ha varit mer olik sin äldre bror. Gareth var allt som brodern inte var. Där brodern var rättfram dolde Gareth alltid sina verkliga tankar. Där brodern var stolt och ädelmodig var Gareth oärlig och svekfull. Det smärtade MacGil att tycka illa om sin egen son, och han hade många gånger försökt att ändra hans natur. Men någon gång efter tonårstiden hade han accepterat att pojkens natur var av ödet: ränksmidande, makthungrig och ambitiös i ordets alla sämsta bemärkelser. Gareth hade heller inget intresse för kvinnor, det visste MacGil, men däremot åtskilliga manliga älskare. Andra kungar skulle ha kastat ut en sådan. Men MacGil var mer öppensinnad, och för honom var det inget skäl att inte älska sin son. Det var inget han skulle dömas för. Vad som dömde honom däremot var hans ondskefulla, ränksmidande natur. Den kunde MacGil inte ha overseende med.

Intill Gareth stod MacGils andra dotter, Gwendolyn. Hon hade just fyllt sexton och var vacker som de vackraste flickor han sett. Och till sättet var hon vackrare ändå: hon var vänlig, frikostig och ärlig – den finaste unga kvinna han lärt känna. I det avseendet var hon lik Kendrick. Hon såg på MacGil med en dotters kärlek till sin far, och han kände hennes lojalitet i varje ögonkast. Han var till och med ännu stoltare över henne än han var över sönerna.

Bredvid Gwendolyn var MacGils yngste son, Reece: stolt och livfull, och med sina fjorton år just på väg att bli man. MacGil hade med stor glädje sett hans invigning i Legionen, och redan kunde han ana vad slags man han skulle bli. MacGil var säker på saken: Reece skulle en dag bli den bäste av sönerna och en mycket duglig härskare. Men den dagen var ännu avlägsen. Han var ännu för ung, och hade alltför mycket att lära.

MacGil granskade sina fyra barn med blandade känslor, de tre söner och den dotter som stod framför honom. Det var stolthet blandad med besvikelse. Han kände dessutom ilska och irritation eftersom två av barnen saknades. Den äldsta, hans dotter Luanda, förberedde sig naturligtvis för sitt eget bröllop, och eftersom hon giftes bort till ett annat rike så hade hon ändå inget med diskussionen om arvingar att göra. Men en annan av hans söner, mellansonen på arton år, Godfrey, frånvarade. MacGil rodnade av ilska inför nonchalansen. Ända sedan pojkåren hade Godfrey helt saknat respekt för allt som hade med det kungliga ämbetet att göra. Han visade med all tydlighet att han inte brydde sig om det och att han heller aldrig skulle styra. Som MacGils största besvikelse ägnade sig Godfrey istället åt att slösa bort dagarna tillsammans med sina uslingar till vänner i ölstugor, till ständigt tilltagande skam och vanära för kungafamiljen. Han var en lätting, sov större delen av dagen och fyllde vad som återstod av den med att dricka. Å ena sidan var MacGil lättad över att han inte var där, men å den andra var det en skymf som han inte kunde tolerera. Han hade i själva verket väntat sig just detta och därför redan tidigt sänt ut sina män för att genomsöka ölstugorna och föra honom hem. MacGil satt tyst i väntan på dess att de skulle göra det.

Slutligen slogs den tunga ekdörren upp och in marscherade män ur den kungsvakten, med Godfrey på släp mellan dem. De gav honom en knuff, så att han stapplade in i rummet, och slog åter igen dörren.

Barnen vände sig om och stirrade. Godfrey var sjabbig, stank av öl, orakad och halvklädd. Han log tillbaka. Fräck, som alltid.

”Hejsan far”, sa Godfrey. ”Har jag missat det roliga?”

”Du ställer dig med dina syskon och väntar tills jag talar. Annars, Gud hjälpe mig, får jag dig kedjad i fängelsehålor bland de vanliga fångarna, utan mat – och öl ännu mindre – i tre hela dagar.”

Godfrey stod där, trotsig, och blängde tillbaks mot sin far. I den blicken kunde MacGil ana en uppdämd styrka hos pojken, någonting av honom själv, en liten gnista som en dag skulle kunna bli till stor nytta för Godfrey. Förutsatt att han först kunde besegra sin egen personlighet.

Utmanande in i det sista väntade Godfrey minst tio sekunder innan han lydde, men hasade därefter över till de andra.

MacGil granskade sina fem barn där de stod: oäktingen, avvikaren, hans dotter och hans yngste son. Det var en märklig blandning och han hade nästan svårt att tro att de alla var hans avkomma. Och nu, på dagen för hans äldsta dotters bröllop, hade han uppgiften att utvälja en arvinge från denna skara. Hur var det ens möjligt?

Det hela var en meningslös uppvisning. Han var trots allt ännu i sin krafts dagar och kunde gott och väl få styra ännu i trettio år. Oavsett vilken arvinge han valde idag så skulle denne kanske inte få bestiga tronen på årtionden. Han fann hela traditionen irriterande. Den hade kanske varit nödvändig på hans förfäders tid, men nu hade den spelat ut sin roll.

Han rensade strupen.

”Vi har samlats här eftersom traditionen kräver det. Som ni vet så är det min uppgift att idag, dagen för min äldsta dotters bröllop, utse en efterträdare. En arvinge till detta rike. Om jag skulle dö så finns det ingen som är bättre lämpad att styra detta rike än er mor. Men rikets lagar kräver att endast ett kungabarn kan efterträda. Alltså måste jag välja.

MacGil drog efter andan och funderade. En tung tystnad hängde i luften och han kunde känna anspänningen av förväntan. Han såg in i deras ögon och märkte olika uttryck i dem alla. Oäktingen såg resignerad ut, väl medveten om att han inte skulle bli vald. Avvikaren ögon lyste av äregirighet, som om han förväntade sig att valet helt naturligt skulle falla på honom. Suputen såg ut genom fönstret. Han brydde sig inte. Dottern såg på honom med kärlek i blicken, medveten om att hon inte heller skulle komma på fråga. Men ändå älskade hon sin far. Samma sak med den yngste.

”Kendrick, alltid har jag sett dig som en äkta son. Men vårt rikets lagar förbjuder mig att lämna styret till någon som saknar full legitimitet.”

Kendrick bugade. ”Far, jag hade inte väntat att du skulle göra annat. Jag är nöjd med min lott. Jag ber dig alltså, låt inte det här göra det svårt för dig.”

MacGil smärtades av svaret eftersom han kände hur ärligt det var. Det fick honom att ännu mer önska att han kunde välja honom till arvinge.

”Då återstår fyra av er. Reece, du är en bra ung man. Den bäste jag sett. Men du är för ung för att komma på fråga.”

”Det var vad jag väntat mig far”, svarade Reece med en lätt bugning.

”Godfrey, du är en av mina tre äkta söner, och ändå tillbringar du dagarna i ölstugorna, med slöddret. Du har fått alla förmåner i livet, och alla har du försmått. Om jag har en stor besvikelse i livet, så är det du.”

Godfrey grimaserade tillbaka och rörde sig besvärat.

”Ja, då förmodar jag att jag är färdig här. Så det är väl bara att bege sig tillbaks till ölstugan igen, eller vad säger far?”

Men en kort och respektlös bugning, vände sig Godfrey och stegade ut ur rummet.

”Kom tillbaks!”, röt MacGil. ”GENAST!”

Godfrey klev vidare utan att reagera. Han korsade rummet och ryckte upp dörren. Där stod två vakter.

MacGil kokade av ilska och vakterna såg frågande på honom.

Men Godfrey väntade inte utan knuffade sig förbi och vidare ut i salen.

”Håll honom!”, ropade MacGil. ”Och håll honom utom synhåll för drottningen. Jag vill inte att hon skall behöva stå ut med hans åsyn på sin dotters bröllopsdag.”

”Ja, herre”, sa de, stängde dörren och skyndade efter honom.

Mac Gil satt stilla, röd i ansiktet och försökte lugna ner sig. För tusende gången frågade han sig vad han gjort för att förtjäna ett sådant barn.

Han såg igen på sina kvarvarande barn. De fyra stod där och väntade i den tryckande tystnaden. MacGil tog ett djupt andetag, försökte fokusera.

”Det innebär att två av er återstår”, fortsatte han. ”Och bland dessa två har jag valt min efterträdare.”

MacGil vände sig mot sin dotter.

”Det blir du, Gwendolyn.”

Det gick en flämtning genom rummet. Hans barn verkade chockerade, och Gwendolyn allra mest.

”Talade du riktigt far?”, frågade Gareth. ”Sa du Gwendolyn?”

”Far, det är en stor ära”, sa Gwendolyn. ”Men jag kan inte ta emot den. Jag är kvinna.”

”Det är riktigt, ingen kvinna har tidigare haft MacGils tron. Men jag har beslutat att det är dags att ändra på den traditionen. Till sinne och själ är du den bästa unga kvinna jag mött, Gwendolyn. Du är ung ännu, men om Gud vill så lever jag länge än, och när det är dags för det så har du hunnit bli vis nog att styra. Riket skall bli ditt.”

”Men far!” Gareth skrek, askgrå i ansiktet. ”Jag är din förstfödde, din äkte son! I hela MacGils historia har makten alltid gått till den äldste sonen!”

”Det är jag som är kung”, svarade MacGil med mörker i stämman, ”och jag som avgör vad som är tradition.”

”Men det är inte *rättvist*!”, bad Gareth gnällande. ”Det är jag som skall bli kung. Inte min syster. Inte en kvinna!”

”Vakta din tunga pojke!” MacGil skakade av raseri och höjde rösten. ”Hur vågar du ifrågasätta mitt omdöme?”

”Så jag förbigås alltså för en kvinna? Har du inga högre tankar om mig?”

”Jag har fattat mitt beslut”, sa MacGil. ”Och du skall respektera det och följa det lydigt, precis som alla andra undersåtar i mitt rike. Ni kan gå nu, allesammans.”

Hans barn böjde hastigt sina huvuden och skyndade från rummet.

Men Gareth blev kvar i dörren och kunde inte förmå sig att gå.

Han vände om och gick ensam fram till sin far. MacGil såg besvikelsen i hans ansikte. Det var tydligt att han väntat sig utnämningen till tronarvinge. Och mer än det: han hade önskat att det skulle ske. Desperat. Vilket inte förvånade MacGil det minsta – det var ju själva skälet till att han inte låtit det ske.

”Varför hatar du mig far?”, frågade han.

”Jag hatar dig inte. Jag anser bara att du inte är lämpad att styra mitt rike.”

”Och varför det?”

”För att det är vad du önskar allra mest.”

Gareths ansikte skiftade i en färg av blodrött. MacGil hade just givit honom en inblick i hans sanna natur. Han såg in i Gareths ögon och såg hur de brann av ett hat som han aldrig trott möjligt.

Utan ett ord stormade Gareth ut och smällde igen dörren bakom sig.

MacGil skälvde i ekot från smällen. Han såg sonens blick framför sig och förstod att där fanns ett djupt hat, till och med djupare än hatet från hans fiender. I den stunden tänkte han på Argon och på hans ord, att faran var nära.

Kunde den vara så nära, till och med?

Kapitel sex

Thor spurtade över arenans väldiga fält, så fort han orkade. Han kunde höra trampet från de den vaktstyrkan bakom sig, nära inpå hasorna. De förföljde honom över arenans heta, dammiga landskapet och svor steg efter steg. Utspridda framför honom fanns Legionens medlemmar och dess nya rekryter, mängder av pojkar som honom själv, men större och starkare. De tränade och testades i olika formeringar, vissa kastade spjut, andra slungade kastspjut, ett fåtal övade grepp på lansar. De kastade mot avlägsna mål, och de missade sällan. De var hans medtävlare, och de ingav respekt.

Ibland dem fanns många riktiga riddare, medlemmar av Silvergardet som stod i en vid halvcirkel och bevittnade aktiviteterna. De granskade och dömde. De bestämde vilka som skulle bli kvar och vilka som skulle sändas hem igen.

Thor visste att han hade mycket att bevisa, att han var tvungen att imponera på dessa män. Inom bara några ögonblick skulle vakterna ha överrumplat honom. Om han hade någon chans att göra ett intryck så var det nu. Men hur? Tankarna rusade i huvudet på honom under spurten fram över fältet. Han var fast besluten att inte bli avvisad.

Andra började märka att han kom rusande över fältet. Vissa rekryter avbröt vad de höll på med och vände sig om, och det gjorde även vissa av riddarna. Inom ett ögonblick var alla blickar riktade mot honom. De såg förbryllade ut och han insåg att de måste undra vem han var, som kom springande över deras träningsfält med tre av kungens vakter i hälar. Det här var inte det intryck han tänkt sig. Hela livet hade han drömt om att gå med i Legionen, men i drömmen hade det inte sett ut så här.

Medan han sprang och övervägde vad han skulle göra så blev det plötsligt tydligt vad han måste. En stor pojke, en av rekryterna, beslöt sig för att imponera på de andra genom att ta saken i egna händer och stoppa Thor. Han var stor och muskulös, nästan dubbelt så bred som Thor, och han höjde sitt träsvärd i vägen. Thor såg att han bestämt sig för att slå ned honom inför allas åsyn, för att på så sätt vinna en fördel över de andra rekryterna.

Det gjorde Thor rasande. Han hade inget otalt med pojken, som inte hade något med striden att göra. Men nu hade han ändå gjort striden till sin, och det bara för att vinna en fördel över de andra.

När han närmade sig slogs han av hur ofattbart stor pojken var: han tornade upp sig över honom och blängde ned mellan svarta lockar som föll över pannan, och han hade den bredaste käke Thor någonsin sett.

Pojken skulle anfälla med träsvärdet och Thor insåg att han skulle vara ute ur leken, om han inte gjorde något snabbt.

Reflexerna tog över. Instinktivt greppade han efter slungan, lutade sig tillbaka och kastade mot pojkens vapenhand. Den nådde målet och slog svärdet ur handen, just som pojken högg nedåt. Vapnet flög iväg och pojken skrek och höll sig om handen.

Thor slösade ingen tid. Han anföll, drog nytta av tillfället, tog ett språng genom luften som slutade med fötterna mitt i pojkens bröst. Men han var så bred, det kändes som att sparka en ekstam. Pojken bara stapplade några steg bakåt, samtidigt som Thor tvärstannade och föll i backen framför hans fötter. *Det bådär inte gott*, tänkte Thor, och slog i gruset med en duns som fick det att ringa i öronen.

Thor försökte komma på fötter, men pojken var ett steg före. Han sträckte sig ned, grabbade tag i Thors rygg och slängde honom genom luften ner i dammet igen, rakt på ansiktet.

En grupp pojkar samlades snabbt i en cirkel omkring dem och hurrade. Thor rodnade, förödmjukad. Han vände sig om för att komma upp, men pojken var för snabb. Han var redan över honom och tryckte honom mor marken. Innan Thor visste ordet av så hade kampen förbytts till en brottningsmatch, och pojken var otroligt tung.

Thor hörde de andra rekryternas dämpade rop från cirkeln runtomkring, skrånande och blodlystna. Pojkens ansikte blängde ned mot honom, och han sträckte ut tummarna, ned mot Thors

ögon. Han kunde knappt tro det, den här pojken ville verkligen skada honom. Kunde han verkligen vara så girig efter att vinna en fördel?

I sista ögonblicket lyckade Thor kasta huvudet åt sidan. Pojkens händer missade och slog ned i dammet. Thor tog tillfället att rulla undan.

Thor kom på fötter och vände sig mot pojken, som reste sig också han. Pojken anföll med en rallarsving mot ansiktet – Thor duckade i sista sekund. Han kände vinden från näven över ansiktet och insåg att en träff skulle ha brutit käken på honom. Thor höll ut och placerade ett slag i pojkens mage – men utan effekt: det var som att slå mot ett träd.

Innan han hann reagera fick han en armbåge i ansiktet.

Thor stapplade baklänges, vacklande av smällen. Det var som ett slag av en hammare, och det ringde i öronen.

Medan han ännu stapplade och försökte hämta andan anföll pojken igen, med en hård spark i bröstet. Thor flög baklänges och landade på ryggen i gruset. De andra pojkarna hurrade. Thor försökte sätta sig upp, alldeles yr i huvudet. Men pojken anföll igen innan han satt upp, med en ny sving i ansiktet som slog honom platt till marken igen – och denna gång för gott.

Thor blev liggande. Han hörde det dämpade ropen, kände smaken av salt blod som rann från näsan och märkena i ansiktet. Han stönade av smärta. Han såg upp och kunde se den stora pojken vända sig om och gå tillbaka till kamraterna som redan firade hans seger.

Thor önskade inget hellre än att ge upp. Den där pojken var en jätte. Det var meningslöst att försöka slå honom, och själv kunde han inte ta mer stryk. Men något inom honom manade. Han fick inte förlora. Inte inför alla dessa människor.

Ge inte upp. Res dig. Res dig!

På något sätt hittade han styrkan: stönande rullade han över till sidan, kom upp på händer och knän och sedan, sakta, upp på fötter. Han vände sig mot pojken, blödande, med ögon så svullna att han knappt kunde se och med svårigheter att andas. Han höjde nävarna.

Den väldige pojken vände sig om och såg ned på Thor. Han skakade på huvudet, som om han hade svårt att fatta det.

”Du borde ha legat kvar, gosse”, hotade han och började gå mot Thor.

”DET RÄCKER!”, ropade en stämman. ”Elden, tillbaka!”

Plötsligt klev en riddare fram och ställde sig mellan dem. Han höll ut handflatan och hindrade Elden från att gå närmare Thor. Hopen tystnade och såg på riddaren: det här var utan tvekan en man som krävde respekt.

Thor såg upp och häpnade inför riddarens åsyn. Han var lång och bred över skuldrorna, hade en markerad käke, brunt, välklippt hår och var någonstans i tjugooårsåldern. Thor tyckte genast om honom. Hans förstklassiga ringbrynja glänste av silver och var täckt av det kungliga emblemet: MacGils falk. Thor blev torr i strupen: han stod inför en medlem av kungafamiljen. Han kunde knappt tro det.

”Förklara dig, pojke”, sa han till Thor. ”Varför har du oinbjuden sprungit in på arenan?”

”Innan han hann svara bröt de tre männen från kungsvakten in i cirkeln. Ledaren stod där och pekade på Thor.

”Han trotsade vår order!”, skrek vakten. ”Han skall fångas och kastas i hålan!”

”Jag gjorde inget fel”, protesterade Thor.

”Inte det inte?”, vrålade vakten. ”Oinbjuden tränga sig in i kungens egendom?”

”Allt jag ville var att få en chans!”, ropade Thor och vände sig bedjande till riddaren framför honom, mannen av kungafamiljen. ”Jag ville bara få en chans att bli med i Legionen!”

”Den här träningsplatsen är endast för de som kallats in, pojke”, hördes en grov stämman.

In i cirkeln steg en krigare i femtioårsåldern, en bred, skallig karl med kort skägg och ett är tvärs över näsan. Han såg ut att ha varit soldat hela livet, och med tecknen på rustningen – guldbroschen på hans bröst – såg han ut att vara deras befäl. Thors hjärta bultade snabbare: en general.

”Jag bjöds inte in, herre”, svarade Thor. ”Det stämmer. Men det är vad jag drömt om i hela mitt liv, att vara här. Det enda jag ber om är en chans att visa vad jag går för. Jag är lika god som någon av dessa rekryter, ge mig bara möjligheten att visa det. Jag ber, att bli med i Legionen är allt jag någonsin önskat.”

”Slagfält är ingen plats för drömmare pojke”, svarade generalen kärvt. ”Där behövs kämpar. Vi ger inga undantag från vår regel: rekryter kommer hit för att de valts ut.”

Generalen nickade och vakterna närmade sig, beredda med bojorna.

Men plötsligt steg den kunglige riddaren fram igen, med handen i vägen för vakterna.

”Kanske kan man en gång göra ett undantag från regeln”, sa han.

Vakten såg upp på honom med förvirring i ansiktet. Det var tydligt att han protesterade, men var tvungen att bita sig i tungan, av respekt för någon ur kungafamiljen.

”Jag beundrar din glöd, pojke”, fortsatte riddaren. ”Innan vi gör oss av med dig skulle jag gärna se vad du kan.”

”Men Kendrick, vi har våra regler ...”, sa generalen, uppenbarligen missnöjd.

”Kungafamiljen sätter reglerna”, svarade Kendrick kort. ”Och Legionen lyder under kungafamiljen.”

”Vi lyder din far, konungen – inte dig”, svarade generalen, med en lika stor portion trots.

Det var ett dödläge och luften var tjock av anspänning.

Thor kunde knappt tro att han orsakat något liknande.

”Jag känner min far väl, och jag vet vad han skulle ha önska. Han skulle ge pojken en chans. Och det är precis vad vi skall göra.”

Efter ytterligare några spända ögonblick gav generalen med sig.

Kendrick vände sig mot Thor och såg honom rakt i ögonen. De var bruna och målmedvetna ögon, i ett ansikte som hörde till en prins, men också till en krigare.

”Jag ger dig en chans”, sa han till Thor. ”Visa oss om du kan träffa det där målet.”

Han pekade mot en höstack, långt ute på fältet och med en liten röd fläck i mitten. Åtskilliga spjut stack in i höet, men inget i det röda.

”Om du klarar vad ingen av de andra klarat – om du verkligen kan träffa det där märket härifrån, då blir du en av oss.”

Riddaren steg åt sidan och Thor kände alla ögon på sig.

Han såg ett ställ med spjut och granskade dem noga: de var av finare kvalitet än något han sett tidigare, av ek lindad i finaste läder. Hjärtat bultade när han klev fram. Han torkade undan blodet med handens baksida och kände sig mer nervös än någonsin tidigare i livet. Det var en nästan omöjlig uppgift. Men han måste försöka.

Thor sträckte sig efter ett spjut. Det var varken för långt eller för kort. Han vägde det i handen – det var tungt, stadigt. Inte alls som spjuten hemma. Men det kändes rätt. Han kände att kanske, kanske var det möjligt att träffa målet. Spjutkastning var trots allt hans bästa gren, näst efter stenslungan, och många dagar på drift i vildmarken hade givit honom gott om tid att kasta prick. Han hade alltid kunnat träffa mål som varit omöjliga till och med för hans bröder.

Thor slöt ögonen och andades djupt. Om han missade nu så skulle han övermannas av vakten och släpas i fängelse – och det skulle innebära slutet för alla möjligheter att gå med i Legionen. Allt han drömt om vägde i det här ögonblicket.

Han bad för allt han var värd till Gud.

Utan att tveka öppnade han sedan ögonen, tog två steg framåt, sträckte sig, och lät spjutet gå.

Han såg det segla genom luften och höll andan.

Gode Gud. Snälla.

Spjutet sjöng genom den väldiga, stumma tystnaden, och Thor kunde känna de hundratals ögon som fästats på det.

Sedan, efter en evighet, kom ljudet – det omisskännliga ljudet av en spjutspets genom hö. Thor behövde inte ens titta. Han visste i alla fall: han visste att det var en perfekt träff. Han kände det redan när spjutet lämnade hans hand, på handledens vinkel som sa att han skulle träffa.

Thor vågade till sist titta, och såg med stor lättnad att han haft rätt. Spjutet hade träffat mitt i det röda märket – och det var det enda spjutet där. Han hade gjort vad ingen annan av rekryterna kunnat.

Han omgavs nu av en bedövande tystnad och märkte att de andra rekryterna – och riddarna – stod och gapade mot honom.

Till sist klev Kendrick fram och dunkade honom hårt i ryggen med ett ljud av belåtenhet. Han flinade brett.

”Jag hade rätt”, sa han. ”Du får bli kvar!”

”Men, herre!”, ropade kungsvakterna. ”Det är inte rättvist! Den där pojken kom ju hit oinbjuden!”

”Han träffade det där målet. Det räcker som inbjudan för mig.”

”Han är både betydligt yngre och mindre än de andra. Det här är inget småttingsregemente”, sa generalen.

”Jag tar hellre en kort soldat som träffar sitt mål en bjässe som missar”, svarade riddaren.

”Rena turkastet!”, ropade den store pojke som Thor just slagits mot. ”Med några fler chanser skulle vi också träffa!”

Riddaren vände sig om och mötte pojken med en hård blick.

”Skulle du?”, frågade han. ”Skall vi se om du klarar det nu? Skall vi kanske slå vad om din plats här?”

Pojken rodnade och sänkte huvudet i skam, tydligen inte villig att anta vadet.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.